

บทนำ

สนามฟุตบอลหน้าอาคารเรียนเต็มไปด้วยศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบัน รอยยิ้มและเสียงหัวเราะพร้อมคำทักทายดังกลบเสียงดนตรีที่บรรเลงอยู่บนเวที ไม่ค่อยมีใครใส่ใจนักว่านักร้องบนเวทีคือใคร ทุกคนให้ความสำคัญกับบุคคลตรงหน้า เพื่อนเก่า เพื่อนที่เคยหยอกล้อไล่เตะกันในสนาม เพื่อนที่เคยกินข้าวกลางวันด้วยกันทุกมื้อ เพื่อนที่เคยให้เราลอกข้อสอบ เพื่อนที่ครั้งหนึ่งเคยร้องให้ขี้มูกโป่งยามต้องจากลาในวันจบการศึกษา

ณ วันนี้ วันครบรอบห้าสิบเก้าปีของการก่อตั้งโรงเรียน มิตรภาพเก่าๆ กลับมาเบ่งบานอีกครั้ง

สิริเป็นคนแรกที่ลุกจากที่นั่ง โบกไม้โบกมือเรียกเธอ

"ແ່ນມ ທາງນີ້"

โรลิตายิ้มตอบก่อนจะเดินเสียงกลุ่มรุ่นน้องซึ่งยืนคุยกันจื๊วจ๊าวอยู่ริมสนามเข้าไปหา

โต๊ะของห้องมัธยมปีที่หกทับสองรุ่นห้าสิบสามตั้งรวมกลุ่มกันราวๆ สี่โต๊ะริมสนามฟุตบอลด้านนอกใกล้กับทางเดินเข้าตัวอาคารเรียน

หลังเลิกสำหรับชั้นประถมซึ่งตอนนี้เปลี่ยนเป็นภาคอินเตอร์ไปเป็นที่เรียบร้อยแล้วตั้งแต่เมื่อสามปีก่อน

คำทักทายแรกที่ได้ยินเมื่อสาว ๆ กลับมาเจอกันมักเริ่มด้วยประโยคที่ว่า

"ไปทำอะไรมา สวยขึ้นเยอะเลยนะเนี่ย"

"ตายแล้ว ผอมลงนะยะ เจ้านายใช้งานจนหุ่นดีเป็นนางแบบเลยหรือไง"

"บอดีการ์ดของเธออยู่ที่ไหน ไม่เข้างานมาด้วยเหรอ เธอไม่เห็นใจเพื่อนเลย ฉันไม่ได้เจอพี่ชายสุดหล่อของเธอนานแล้วนะ"

โรลิตายิ้มกว้าง หัวเราะออกมาในที่สุด "จะให้ตอบคำถามไหนก่อนดี ยิงกันมาอย่างกับปืนรัว"

"แหม ก็คุณนายเล่นหายหน้าไปเลยนี่ยะ งานเลี้ยงรุ่นก็ปีต่อก็ปีก็ไม่เคยมาเจอหน้า"

อุ้มหรืออูมาพร เจ้าของคำถามเรื่องพี่ชาย คนตรงไปตรงมา เพื่อนสาวที่เสียงดังที่สุดในกลุ่มต่อว่าขึ้นเป็นคนแรก

"พูดเหมือนไม่เคยเจอกันนอกรอบ" หญิงสาวออกตัว แต่อีกฝ่ายเบะปากอย่างหมั่นไส้

"ยะ เจอกันนอกรอบ สองเดือนครั้งได้มั้ง หล่อนนะตามตัวยากที่สุดเลยนะยัยแหมม ดีเท่าไรที่ยัยสิริไปชุดออกมาจากหลุมได้ไม่เงิ่นก็คงไม่ได้เจอกันหรอก"

"นั่นสิ สิริเอาอะไรไปล่อ พี่โรมถึงยอมปล่อยออกจากถ้ำได้"

สกุณาหรือแจ้วเอ่ยแซวเป็นลูกคู่ เข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ยกับอุ้มโดยไม่เสียดังหวะ

โรลิตาส่ายหน้า เลื่อนตัวลงนั่งข้างสิริ ก่อนจะตอบคำถามอีกฝ่ายอย่างครบครัน

"สิริไม่ได้เอาอะไรไปล่อ แค่ว่าถ้ำไม่ให้มางานนี้จะส่งพวกเธอ

ไปถล่มที่บ้าน พี่โรมเลยยอมปล่อยมา"

"ตาย กั๋วอะไรกับพวกเรา" อูมาพรหัวเราะขำแล้วหันไปยิ้มเล็ก
ยิ้มน้อยกับสกุณา "อย่างมากก็แค่ทะเลยมพอบเป็นพิธีเท่านั้นแหละ"

"นั่นสิ ทำอย่างกับพี่โรมเขาไม่ชอบให้สาวๆ อยู่ใกล้" สกุณา
บอกอย่างรู้นิสัยพี่ชายเพื่อน

"รายนั้นเขาชอบวิ่งไล่สาวๆ จ๊ะ ถ้าสาวๆ ไล่เขา เขาไม่เอา"
โรลิตาตอบ

"ลืมไปว่าพระพี่ชายสุดหล่อของโรลิตาเป็นนักล่า ไม่ใช่เหยื่อให้
เคี้ยวเล่น"

"ถ้ารู้แต่แรกว่าพี่โรมเขาชอบแบบนี้ ส้มยเรียนฉันไม่วิ่งตามให้
เหนื่อยหรอก โยนผ้าเช็ดหน้าอ้อยไว้อย่างเดียวพอ"

"อู้มจะได้มีเวลาเดินตามพี่ไฉ่มากขึ้นนะเธอ" ลีรีเอ่ยแซวอูมาพร
ที่แม้ว่าจะมีแฟนเป็นตัวเป็นตนแล้วแต่ไม่วายพูดถึงหนุ่มๆ ได้ตลอดเวลา
"ยังไม่หมด พี่ต้อม พี่แขก พี่แมน พี่ไนน์ น้องมาย แล้วก็..."

"พอๆ ไม่ต้องร้ายให้ครบ ฟังแค่นี้ก็รู้แหละว่าตัวฉันนั้นเปรี้ยว
เกินใคร"

อูมาพรนึกถึงเรื่องวิ่งตามหนุ่มๆ ส้มยเรียนแล้วทั้งขำทั้งอายใน
ความกำกั้นของตัวเอง

เมื่ออาหารเริ่มทยอยมาเสิร์ฟ เสียงนกกระจอกจอบแจข้างเม้าท์
จึงเบาเสียงลง

เพื่อนทั้งจากห้องเดียวกันและต่างห้องวนเข้ามาทักทายสี่สาวเป็น
ระยะ บ้างก็จำวีรกรรมแก่นเขี้ยวส้มยเรียนที่เคยป่วนครูดด้วยการเอา
ไม้เรียวกายสิทธิ์ไปซ่อนในห้องเก็บของของลุงภารโรงได้ บ้างก็จำเรื่อง
ที่อูมาพรชนะการขับเสภาได้ หรือจำเรื่องที่สกุณาและลีรีเมาน้ำแดง
แดนซ์กระจายตอนเข้าค่ายลูกเสือเนตรนารีจนเป็นที่โจษจันไปทั้งรุ่น
ทุกเรื่องที่ยิบยกขึ้นมาพูดคุยทักทาย หากไม่ใช่เรื่องดีมาก็เป็น

เรื่องร้ายสุดที่เคยกระทำกันมา และยามที่ครูแต่ละท่านเดินผ่าน อากา
รยกมือไหว้เป็นแนวคลื่นก็ไต่ยาวไปทั้งแถวโดยพร้อมเพรียงกัน

"พวกเธอนี้เสียงดังโหวกเหวกไม่เปลี่ยนเลยจริงๆ"

นั่นเป็นคำทักทายแรกของครูภาษาอังกฤษประจำชั้นมัธยมห้าของ
พวกเธอ สาวๆ ในโตะกรี๊ดกร๊าดยกมือไหว้พร้อมเข้าไปกอดเอว
ครูประจำชั้นสุดที่รักของตน

"ครูก็ภูมิใจที่ยังสวยไม่เปลี่ยนเหมือนกันนะคะ" อูมาพรประจบ
เสียงแหลมเป็นคนแรก

"ใครบอก สวยขึ้นต่างหาก" สุกฤษณ์ส่งเสียงแจ้วแทรกเข้ามาพร้อม
รอยยิ้มกว้างขวาง

"พอเถอะพอ ครูจะลดยแล้ว เป็นยังไงกันบ้าง งานการดีกันมั้
ยพวกเธอ"

แต่แต่ละสาวพูดถึงงานของตัวเองสั้นๆ พอให้คนเป็นครูยิ้มได้ และ
ปลื้มใจที่ส่งแต่ละคนขึ้นฝั่งได้โดยไม่บกพร่อง

"เรื่องงานฉลุยเลยคะครู แต่เรื่องความรักนี่สิแย่ ไม่รู้เมื่อไหร่
จะได้ส่งลูกมาเรียนกับครูสักที"

"ครูจะได้ยู่สอนลูกพวกเธอหรือเปล่าก็ไม่รู้"

"แหม ต้องได้ยู่สอนสิคะ ครูก็ภูมิใจของพวกเธอออกจะแข็งแรง"
สิริตามประจบเป็นลูกคู่ หางตาเหลือบไปเห็นครูภาษาไทยเจ้าระเบียบ
แล้วอดแซวไม่ได้ "แต่ครูพานี่ไม่รู้ว่าจะยู่ถึงมั้ย"

ถึงแม้ลูกศิษย์จะเรียนจบกันไปหลายปี แต่ครูก็ภูมิใจพร้อม
ถวายผางได้ทุกเมื่อ เมื่อเห็นคนที่เคยอยู่ในปกครองพูดจาไม่น่ารัก

"เดี๋ยวละยัยสิริ เรียนจบไปตั้งกี่ปี ยังไม่เลิกว่าครูเขาลับหลัง
อีก"

"แหม แค่แซวเล่นนะคะ หนูไม่ใช่ลูกรักครูเขาเสียหน่อย จะต้อง
กลัวอะไร"

พูดแล้วบ้วนปากมาทางโรลิตาที่ได้แต่ตีหน้าหลอ "อะไรกัน ไม่ใช่ ลักหน้อย"

"แหม นักเรียนดีเด้น แต่งตัวเรียบร้อยที่สุดในชั้นเรียน มีอะไร ครูเขาก็เรียกใช้"

"ก็ด้วยกันหมดนั่นแหละ"

โรลิตามองไปทางครูภาษาไทยสุดเขี้ยบที่ใครๆ บอกว่าเธอเป็น ลูกรักเพียงเพราะสมัยเรียนเธอไม่เคยทำอะไรนอกกลุ่มนอกทางให้โดน จับได้เช่นเพื่อนคนอื่นๆ หรืออีกนัยก็คือเมื่อทำแล้วมักเนียนหลบเลี่ยง ได้เสมอ รวมถึงพฤติกรรมที่ไม่เคยแต่งตัวผิดระเบียบ ส่งงานตรงต่อเวลา มาเข้าสม่ำเสมอ โรลิตาจึงเข้าตาครูพาณี ถูกเรียกไปใช้งานอยู่บ่อยๆ จนกลายเป็นลูกรักโดยไม่สมัครใจ

หญิงสาวอดคิดไม่ได้ว่าถ้าเป็นลูกรักจริง ทำไมตอนนั้นเธอถึง ได้แค่เกรดสองจากวิชาภาษาไทยกันล่ะ

"พวกเราน่ะโดนหางเลขต่างหาก เพราะหล่อนั่นแหละพวกเรา ถึงโดน ใช้ออยู่เรื่อย"

สกุณาได้ทีเลยช่วยเพื่อนแซว นานๆ โรลิตาจะมารวมกลุ่มเสียที จึงสนุกในการรื้อฟื้นเอาเรื่องเก่ามาพูดถึง

ครูซึ่งไม่ได้สาวอย่างเด็กๆ ชมกันมองภาพตรงหน้าด้วยรอยยิ้ม จะให้โตสักแค่นี้ จะให้มีหน้าที่การงานใหญ่โตเช่นไร หากใน สายตาครูแล้ว ทุกคนที่มาร่วมงานคืนสู่เหย้าในวันนี้ก็มีสถานะเป็น ลูกศิษย์อยู่วันยังค่ำ การได้เห็นภาพพูดคุยหยอกล้อ เสียงหัวเราะเฮฮา ล้วนนำภาพอดีตเก่าๆ ที่มีความสุขกลับมาให้คิดถึงเสมอ

"เฮ้อๆ พอได้แล้วพวกเธอ เดี่ยวครูจะไปโต๊ะอื่นต่อ ยังไงก่อน กลับแวะมาหาครูหน้อยนะ"

"ค่ะ" ลีสาวหยุดต่อปากต่อคำชั่วคราวแล้วยกมือไหว้ลาครูที่รัก และเคารพก่อนจับวงเมาท์กันต่อ

รักดลใจ

12

"ชอบใจนะที่ลากฉันมางานนี้จนได้" โรลิตาหันไปบอกกับสิริ

"บอกแล้วว่างานเลี้ยงรุ่นสนุกกว่าที่แหมมคิด"

"ไว้ปีหน้ามาด้วยกันอีกนะ"

เธอบอกกับเพื่อนรักทั้งสามด้วยรอยยิ้ม โดยไม่รู้เลยว่าอีก
หนึ่งปีหลังจากนี้ มิตรภาพที่เคยคิดว่างดงามและยากที่จะสั่นคลอน
จะถูกทดสอบด้วยคำว่า 'รัก' เพียงคำเดียว

บทที่ 1

‘โสด’ สถานะติดตัว ติดบัตร ติดใจ ติดไปทุกหนทุกแห่งมาตลอดยี่สิบห้าปี สถานะที่เธอพร้อมสลัดให้หลุดจากตัวแต่ไม่เคยสำเร็จ เป็นต้องมีมารอย่างพี่โรมคอยขัดขวางตลอดเวลา

‘ถ้าผู้ชายคนนั้นคุณสมบัติไม่ได้ครึ่งของพี่ ก็อย่าหวังว่าจะได้มาเป็นน้องชาย!’

‘เรื่องอะไรเอามาตรฐานตัวเองมากำหนดชีวิตคนอื่น ถ้าไม่ให้ແໝ່ລອງຄອບ ລອງພິດຫຼັງ ລອງສມຫຼັງດູບ້າງ ແລ້ວຈະຮູ້ໄດ້ຍັງໄດ້ໄວວ່າ ຄຸນສົມບັດີເຂາດີຫຼືບໍ່ດີ’

‘เรื่องนั้นเป็นหน้าที่ของพี่’

‘หน้าที่ของพี่?’ โรลิตาได้ยื่นคำนี้แล้วปรี๊ดขึ้นมาทันควัน พร้อมยกเรื่องเก่าขึ้นมาอ้างในทันที ‘เหมือนกับตอนที่พี่โรมแนะนำให้ແໝ່ ຮູ້ຈັກພີ່ທັດຫຼືເບລ່າຄະ’

จอมเจ้าก็เจ้าการชะงัก การพูดถึงทัศนัยเป็นจุดบอดสำคัญในชีวิตของโรมก็ว่าได้ โรมเป็นผู้ชายสมบูรณ์แบบ เก่งทุกอย่าง ฉลาดทุกเรื่อง น้อยครั้งที่เขาจะผิด ยิ่งเรื่องกางปีกปกป้องน้องสาวแล้วเขา

ไม่เคยพลาด ยกเว้นเรื่องไอ้หัทศ

‘เรื่องตั้งปีมะโว้ ทำไมชอบเอามาพูดอยู่เรื่อย’

‘จะไม่ให้พูดได้ไง ก็ที่โรมนะชอบบอกว่าตัวเองเป็นคนตาดีตาถึงแล้วไง เพื่อนเกือบหลอกน้องเข้าโรงแรม ดีแค้ไหนที่แหมมฉลาด เรียกยัยอุ้มกับสิริมาช่วยไว้ทัน’

สิ่งที่เธอพูดเป็นเรื่องจริง แต่สิ่งที่น้องสาวเขาไม่รู้คือหลังจากนั้นสภาพของไอ้หัทศเป็นอย่างไรเมื่อเขาารู้ถึงพฤติกรรมหลู่เกียรติ หยามคักดีศรี หมิ่นความเป็นเพื่อนของฝ่ายนั้น

และนี่เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่เขาไม่ยอมปล่อยให้ น้องสาวเพียงคนเดียวคลาดสายตาได้อีก ขนาดกับเพื่อนที่เล่นหัวกันมาแต่เด็กยังไว้ใจไม่ได้ แล้วประสาอะไรจะไปไว้ใจคนอื่น

‘คิดดูแล้วกัน ฉลาดๆ อย่างพี่ย้งพลาด แล้วประสาอะไรกับเรา ฮะยัยแหมม’

โรลิตาเบิกตากว้าง อ้าปากค้าง ทั้งกับเหตุผลที่โถงสนี่ข้างแดงของพี่ชายได้อย่างเหลือเชื่อ

‘มนุษย์เราเรียนรู้จากความผิดพลาด ถ้าไม่ปล่อยให้ น้องพลาดบ้างเมื่อไหร่จะทันเขาคะ’

‘เรื่องบางเรื่องไม่จำเป็นต้องรู้ด้วยตัวเองหรอกแหมม’ พี่ชายบอกด้วยสีหน้าจริงจัง แต่โรลิตากลับเถียงสุดใจ

‘ไม่ใช่กับเรื่องความรักแน่ๆ ค่ะ’

แต่ไม่ว่าจะพูดอย่างไรหญิงสาวก็ไม่อาจเปลี่ยนใจเขาได้อยู่ดี

ทั้งที่อยู่หน่วยที่จะต้องเป็นผู้ใหญ่ แต่กลับถูกปฏิบัติราวกับเป็นเด็กอยู่ตลอดเวลา ทั้งที่ปากบอกว่าอยากเห็นเธอมีความรับผิดชอบ รู้จักโต รู้จักคิด แต่กลับไม่ปล่อยให้เธอได้ตัดสินใจเอง เอาแต่คอยดูแล คอยกังวล คอยปกป้องอยู่เสมอ จากที่โรลิตาเคยเข้าใจ ตอนนั้นก็กลับกลายเป็นความอึดอัด อยากจะพังกรงทองที่พ่อและพี่ชายสร้าง

ปกป้องเธอไว้

หลายต่อหลายครั้งเธอเคยสงสัยว่าพี่ชายรู้พฤติกรรมความเคลื่อนไหวของเธอตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงได้อย่างไร ความมาแตกเมื่อได้รู้ว่าเพื่อนสาวที่รักของเธอทั้งหลายถูกซื้อตัวไปหมดแล้วด้วยรอยยิ้ม อาหารมื้ออร่อย และของขวัญเล็กๆ น้อยๆ ที่พี่ชายเธอหาให้

‘ทฤษฎี พวกเธอมันเพื่อนทฤษฎี เห็นพี่โรมดีกว่าฉันได้ยังไง’

เธอโวยวายตอนที่รู้ ทุกคนสลด หน้าจ๋อยไปตามๆ กัน แต่กลับตอบด้วยคำพูดที่มึนแฉงใจเธอ

‘พี่โรมเขาทำเพื่อเธอหรอกน่าแหมม น่ารักจะตาย พี่ชายห่วงน้องสาว ฉันยังอยากมีเลย’

‘ฉันยกให้ เอาไปเลย เอามั้ย’ โรลิตาบอกด้วยความโกรธ แต่ละคนกลับส่ายหน้าดิ๊ก

ทุกคนเห็นดีเห็นงามกับพี่ชายตัวร้ายของเธอไปเสียหมด สุดท้ายกรรมจึงตกมาที่น้องสาวอย่างเธอให้ต้องแห้งเหี่ยวจนรัก ใครคนรู้จัก

ในขณะที่ตัวเองเปลี่ยนแปลงเป็นว่าเล่น แต่กับน้องไม่เคยให้ผู้ชายได้เฉียดเข้าใกล้เลยในระยะสามเมตร

โรมใช้คำว่า ‘ห่วง’ แต่โรลิตาขออย่าว่า ‘ห่วง’ อย่างเกินมาตรฐาน อายุเลขหลักยังอยู่ที่สอง แต่เลขรองปาเข้าไปที่ห้าแล้ว อีกไม่นานก็ต้องหก เจ็ด แปด พอเธอถามเขาว่าจะให้เธอครองตัวเป็นโสดไปอีกนานแค่ไหน พี่ชายดันตอบหน้าตาย

‘สามสิบห้าเป็นไง’

‘สามสิบห้า! บ้าไปแล้ว ถึงตอนนั้นไข่ฝ่อหมด ใครเขาจะเอาอะ’ โรลิตาทั้งฉุนทั้งขำ

‘พูดจน่าเกลียดนะยัยแหมม ไข่ฝ่อไข่ฝ่ออะไรของเรา’

‘ก็มันจริงนี่’ โรลิตาเถียงคอบเป็นเอ็น

อายุสามสิบห้าสำหรับผู้ชายในสายตาของเธอคือวัยสร้างฐานะได้

เวลาลงหลักปักฐาน เรียกได้ว่าสถานะแปรผกผันกับผู้หญิงแบบสุดๆ ยิ่งประชากรชายน้อยกว่าหญิงอยู่มากโข แถมอัตราความเสี่ยงที่จะเข้าไปป่าเดียวกันมีอีกมาก ถ้าเธอต้องรอถึงสามสิบห้าอย่างที่พี่ชายประกาศ มีหวังบวชซีเท่านั้นเป็นทางออกสุดท้าย

ตอนที่พ่อคิดเรื่องแต่งงานใหม่ โรสิตายังแอบหวังอยู่ลึกๆ ว่าไซในหินอย่างเธอคงจะได้กะเทาะเปลือกออกมาโดยบินหารักแท้กับเขาลักที่ แต่ถึงแม้พ่อจะยอมปล่อยมือข้างหนึ่งที่จับจูงเธอไว้ ก็เชื่อว่าพี่โรมจะเห็นด้วย แถมยังหาเชือกมาผูกเธอไว้กับคานไม้ให้กระดิกตัวไปไหนได้อีก

‘ผู้ชายดีๆ มันมีน้อย ดูอย่างเพื่อนเราแต่ละคนซิ มีแล้วเล็ก เลิกแล้วมีใหม่ วันไปวนมา พี่ไม่เห็นว่าจะดีสักคน’

‘ปากร้าย’ โรสิตาแอบค่อนพี่ชาย ‘ทำไมตอนเพื่อนแหนมอยู่ พี่โรมไม่พูดแบบนี้ต่อหน้าเขาล่ะ’

‘เฮ้ย เรื่องอะไรจะต้องบอก เขาได้หาว่าแสบนะสิ’

‘ที่แหนมล่ะห้ามจริง’

‘ก็แหมน้องพี่นี่ เาน่า เดี่ยวสามสิบห้าจะปล่อยให้ ถึงตอนนั้นจะมีใครหรือก็คน พี่ไม่ห้ามเลย’

โรสิตาพ่นลมหายใจอย่างหงุดหงิด ยิ่งพ่อไม่อยู่ พี่โรมยิ่งลามปาม ก้าวก้าว ก้าเกินอาณาบริเวณความเป็นส่วนตัวของเธอมาก ถึงมากที่สุด กว่าพ่อจะกลับจากฮันนีมูนกับภรรยาใหม่อีกตั้งเดือนกว่าการอยู่ใต้อาณัติของพี่ชายที่ใช้ความหวังดีในทางที่ผิดแบบพี่โรมน่าเหนื่อยใจเป็นที่สุด

‘ไปดีกว่า’ โรสิตาลุกพรวด หมุดอารมณ์กินเค้กที่พี่ชายหิ้วมา ผากจากโรงแรมหรู

‘จะไปไหนล่ะนั่น’

‘ไปดูว่าบวชซีวัดไหนไกลที่สุดค่ะ!’

โรลิตาสำรวจเสื้อผ้าหน้าผมกับกระจกเงาบานใหญ่ที่ติดไว้ตรงหน้าบันไดขึ้นชั้นสอง วันนี้เธอนัดสิริไปงานหนังสือ และเพราะเป็นวันอาทิตย์สุดสัปดาห์ที่คนไปร่วมงานมากที่สุด โรลิตาจึงเลือกแต่งตัวสบายๆ เพียงแค่เสื้อยืดสีเหลืองลายริ้วกับกางเกงยีนสีน้ำเงินเข้ม และรองเท้าแตะคู่ที่ใส่สบายที่สุด ไม่ลืมพกถุงผ้าใบใหญ่ไปขนหนังสือกลับบ้าน แม้จะรู้ว่าคงไม่ได้มากไปกว่าสิบเล่ม เพราะเธอไม่ใช่หนอนหนังสือตัวยงอย่างสิริที่อ่านหนังสือแทบทุกประเภท

"จะไปไหนแต่เช้า" เสียงถามห้วนดังมาจากชั้นสองก่อนเจ้าตัวจะลงมาพร้อมหัวยุ่งเหยิง ปลายผมชี้ไปคนละทิศละทาง และชุดนอนย้วยนอนยู่เย็บแบบไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นคนนอนดินขนาดไหน

อยากให้เพื่อนๆ ผู้ศรัทธาในตัวคุณชายโรมมาเห็นสภาพตอนนี้จริงๆ คุณซี้จะยังรักกันลงมัย

โรลิตาปั้นยิ้มเอาใจ ตอบเสียงใส่ว่า "งานหนังสือเิงคะ บอกไว้แล้วตั้งแต่เมื่อวาน"

"ไปกับใคร"

โรลิตาแอบกลอกตา พี่โรมนี่ดูเสียยิ่งกว่าพ่อ อันที่จริงพ่อไม่เคยต้องถามคำถามนี้ด้วยซ้ำ ไม่รู้ว่าเพราะไวใจหรือมีพี่โรมทำหน้าที่แทนกันแน่

"ไปกับสิริคะ ไปกันแค่สองคน"

"งั้นรอสิบห้า นาที เดี่ยวพี่ไปส่ง เดินนานมัยจะได้รอรับ"

"ไม่ต้องคะ ไม่ต้อง เดี่ยวสิริมารับ"

โรมหรือตา ใช้ความคิด "สิริคนที่เงียบๆ ทำงานบัญชี ไม่มีแฟนใช้มัย"

"คะ คนนั้นแหละคะ ไปได้ใช้มัยคะ" โรลิตาได้ยินเสียงรถแล่นเข้ามาจอดที่หน้าบ้านจึงหันมาทางพี่ชาย "มาพอดีเลย"

สิริเปิดประตูเข้ามาอย่างคนคุ้นเคยพร้อมยกมือไหว้โรมก่อน

หันไปหาโรลิตา "พร้อมยังແหมม"

"พร้อมแล้ว แต่ต้องรอการอนุมัติจากพระเชษฐาก่อน"

สิริหันไปทางโรมอย่างรู้งานเพราะเข้าออกบ้านนี้เป็นประจำ

"ที่สิริมารับແหมมแต่เช้าเพราะถ้าสายจะไม่มีที่จอดรถคะ เมื่อกลางวันจะทานที่ฟู้ดคอร์ตในศูนย์ประชุมเลย แล้วกลับบ้านราวๆ สามโมงเย็นไม่เกินสี่โมงแน่นอนคะ"

สิริแจงละเอียดดิบแบบไม่ต้องรอให้พี่ชายสุดหวังยิงคำถาม

โรมชะงักไปนิดหนึ่ง แต่ทำป็นหน้าขริมกอดอกบอกว่า "อิม นั้น ผากสิริดูແหมมด้วยนะ"

"พี่โรม!" โรลิตาแทบจะกระโดดจับหูพี่ชาย "ແหมมไปงานหนังสือ นะคะ แคะงานหนังสือ!"

สิริก้มหน้าอ้มยิ้ม เห็นพี่น้องคู่นี้ที่ไรไม่เคยทะเลาะกันเรื่องอื่น ลักที่

"ก็เดือนเผื่อๆ ไว้"

"ແหมมยี่สิบห้าแล้วนะ ยี่สิบห้า ไม่ใช่เด็กๆ ไม่ต้องระวังทุกฝีก้าว ก็ได้"

โรลิตามองหน้าเพื่อนอย่างอายๆ เธอรู้ว่าเพื่อนเข้าใจนิสัยพี่ชาย เธอดี และสิริเป็นคนเดียวในกลุ่มที่ดูจะไม่กรี๊ดกรี๊ดพี่โรมแบบเพื่อน คนอื่นๆ แต่มันก็ยังไม่อายที่ต้องให้เพื่อนมาเจอเรื่องแบบนี้ทุกครั้งไป

"ไม่ต้องระวัง? ไอ้หน้าตีเมื่อก่อนพี่ยังไม่ได้คิดบัญชีกะเราเลย นะ"

"นั่นมัน..."

กลัวสงครามน้ำลายจะไม่จบเข้านี้ สิริจึงรีบทำหน้าที่กรรมการ แยกข้างพร้อมสัญญาดี

"สิริรับรองว่าจะผูกແหมมไว้กับตัว ไม่ให้ผู้ชายคนไหนเข้าใกล้ ได้เลยคะพี่โรม"

"ลิริ เธอก็เป็นไปกับเขาด้วย"

เพื่อนเธอเพียงแค่อุ้มก่อนจะดึงตัวกันออกมา พอขึ้นรถลิริถึงกับปล่อยหัวเราะเสียงลั่น

"ทำอะไรของเธอ ลิริ"

"ข้าพี่ชายแหมม เขาจะหวงแหมมไปถึงเมื่อไหร่"

"สามสิบห้า" โรลิตาบอกด้วยความหงุดหงิด "เขาจะให้ฉันโสดไปถึงสามสิบห้า"

"ตาย ป่านนั้นคงไม่เหลือใครให้แล้วมั้งแหมม ประชากรชายบนโลกนี้ยิ่งน้อยๆ อยู่"

"ใช่มี๊ย" โรลิตารับหาพวก "ที่เวลาตัวเองทำสาวๆ น้ำตาตกมาให้ฉันช่วยรับหน้า ฉันยังไม่เคยบ่นเลยสักคำ"

"แต่ช่วงนี้เขาตามติดแหมมแจเลย ว่างอยู่หรือ"

"อืม เพิ่งบอกเลิกแอร์โฮสเตสมา"

ไม่ใช่ว่าพี่โรมด้านชาบอกเลิกใครโดยไม่รู้ลิกอะไรหรอกนะ จริงๆ เพราะรู้สึกมากต่างหาก รู้สึกเสียจนไม่อยากรู้ลิกอีก ถึงได้เลือกปิดความรู้สึกนั้นแล้วหันความสนใจมาที่ตัวเธอแทน

แต่ก็ใช่ว่าโรลิตาไม่เคยลองท้าทายอำนาจของจอมบงการหญิงสาวเคยแอบพี่ชายคุยกับหนุ่มๆ อยู่บ้าง แน่หนอนว่าทำไปจะไม่เคย ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ ไม่ว่าใครก็มีกฎในตัวด้วยกันทั้งนั้น เธอเองก็มี เพียงแต่ไม่มากพอจะทำอะไรให้หักหาญน้ำใจพ่อและพี่ชายจนเสียทั้งหน้าเสียทั้งใจ อย่างมากก็แค่กระตุกหนวดเสือ แหย่ให้พี่โรมหน้าเขียว ถึงแม้นั้นจะหมายความว่ามาตรการคุมเข้มจะมากขึ้น แต่ก็คุ้มที่ได้ลอง

อย่างล่าสุดเธอออกปากตกลงไปดูหนังกับหนุ่มหน้าดีแผนกบัญชีของบริษัทหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ชั้นเดียวกับบริษัทของเธอ แต่ระยะเวลาตลอด 'โรม' ลั่นแค่หนึ่งตัวอย่าง พี่ชายบุกตามเข้าไปถึงในโรงหนัง ดึงตัวเธอออกมา อ้าบ่าบอว่าพ่อป่วย ต้องรีบไปดูใจ

‘อย่าไปเชื่ออะคะ พี่ชายฉันโกหก’ เธอหันไปบอกเสียงไม่ดังนัก กับนัท หนุ่มบัญญัติที่ได้แต่ยิ้มเหยยในความมืดเนื่องจากไม่เคยเจอ เหตุการณ์แบบนี้มาก่อนในชีวิต

‘ใครเขาเอาเรื่องแบบนี้มาหลอกกัน’

‘ก็พี่โรมนั่นแหละ’ เสียงแหวดังตามอารมณ์ คู่รักซึ่งอยู่แถวหน้า เธอถึงกับหันมามองด้วยสายตาดำทมิฬ

โรลิตาหลบวูบ หันไปจิกตาสีพี่ชายที่นั่งลงตรงที่ว่างข้างเธอ

‘ออกไปเลยนะพี่โรม อย่ามากวนกัน’

‘ไม่ ออกไปด้วยกัน’

‘เสียมารยาท นัทเขาชวนแหม่มมาดูหนังนะ’

‘เอ่อ...คุณแหม่มครับ ผมว่า...ออกไปคุยกัน...’ หนุ่มตีพยายาม ไกลเกลี้ย แต่ถูกอีกฝ่ายยกมือห้าม

‘พ่อไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย พี่โรมเลิกก่อกวน มาทางไหน ออกไปทางนั้นเลย’

‘จะไม่ออกไปด้วยกันໄໝ້ย’ น้ำเสียงกตต่ำจนน่ากลัว แต่โรลิตา ไม่สนใจจะฟัง เมินหน้าไปทางจอหนังผืนใหญ่

โรมลุกขึ้น เสียงโวยวายดังมาจากด้านหลัง แต่เจ้าตัวไม่สนใจ แกรมตะโกนก้องโรงด้วยว่า ‘ขอโทษนะครับ พ่อผมกำลังจะตาย แต่ น้องสาวตัวดีดันเลือกมาดูหนังกับผู้ชาย พุดยั้งใจเขาก็ไม่ฟัง ทุกคน คิดว่าที่น้องสาวผมทำถูกแล้วหรือครับ’

ถึงจะเป็นแค่ตัวอย่างหนัง แต่คนดูในโรงเริ่มเห็นวิแวแล้ววว่า ถ้าปล่อยสองคนนี้จัดการปัญหาตัวเองมีหวังไม่ได้ดูหนังเรื่องดังเป็น แน่ ชายคนหนึ่งในแถวหน้าจึงตะโกนข้ามหัวคนอื่น ๆ มา

‘ออกไปเถอะ พ่อจะตาย ยังมีอารมณ์ดูหนังอีกหรือคุณ’

‘อย่าไปเชื่อที่พี่ชายฉันพูดนะคะ เขาโกหก เขาแค่อยากจะ กวนประสาทฉัน’

‘นั่นมันเรื่องของคุณ’ ผู้หญิงที่นั่งอยู่ไม่ไกลกันทางด้านหลังตอบกลับมา ‘จะทะเลาะอะไรกันไปทะเลาะกันข้างนอกนุ่่น คนเขาจะดูหนึ่ง ไป’

ใบหน้าเธอร้อนฉ่ำ ถึงไฟในโรงจะมีตมมาก แต่แสงจากจอหนังยังพอให้เห็นรอยยิ้มสะใจจากพี่ชายลอยมาให้กวนโทโส

เสียงไล่เริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ สุดท้ายโรลิตาหนีไม่ไหว จึงเดินตังตังนำหนุ่มบัญชีหนีออกมาจากโรง

เดตนั้นเป็นอันจบด้วยคำพูดแห้งๆ ของหนุ่มหน้าต๋าว ‘ไว้วันหลังแล้วกันนะครับ คุณแหม่ม’

เธอรู้ว่าไม่มีวันหลังแน่ หน้าจืดๆ แบบเขาไม่มีวันเอาตัวมาเสี่ยงกับพี่ชายเธอเป็นรอบที่สองหรอก ก็ขนาดพวกเฮี้ยวๆ สมัยเรียนที่คิดว่าแน่ เห็นคำประกาศิตของพีโรมเป็นเรื่องท้าทายยังต้องพ่ายทัพกลับไปไม่รู้กี่รายต่อกี่ราย

ในเมื่อพีโรมไม่มีคำว่าอายุในพจนานุกรมฉบับหวงห้อง แถมยังทำได้ทุกอย่างถ้าเขาต้องการจะกำจัดใครสักคนออกจากชีวิตเธอ ทั้งยังมีเล่ห์กลสารพัดจะสรรหามาก่อวณ เธอคงหาแพนกับเขาไม่ได้แน่ และคงจะไม่มีไปอีกนาน ไม่ใช่ในเร็วๆ นี้ด้วย

บทที่ 2

"ตกลงจะนั่งรอตรงนี้?"

สิริมองสภาพโรลิตานั่งตัวงออดตุ้งผ้าใส่หนังสือสอนทำเค้กของ มาร์ธา สจ๊วตเล่มหนากว่าสมุดโทรศัพท์ สูตรอาหารของเจมมี โอลิเวอร์ เล่มไม่ได้บางไปกว่ากัน และนิยายอีกหลายเล่มไว้กับบอกล่างคนหมด เร็วแรงแล้วต้องสายหน้า

"บอกแล้วว่า จะกลับค่อยไปซื้อ สองเล่มนั้นรวมกันก็ข่าวสารตุง หนึ่งแล้วมั้ง"

"แหม ลดตั้งสามสิบเปอร์เซ็นต์ ไม่รีบสอยแล้วเกิดหมดขึ้นมา เสียตายตายเลย"

"งกไม่เข้าเรื่อง"

"มางานหนังสือได้หนังสือแพงได้ไง"

"งั้นฉันไปบูธข้างล่างนะ เดี่ยวขึ้นมา"

"เซ็ดหมาป่าเหรื่อ" โรลิตาถามอย่างรู้ทัน

"อืม เล่มใหม่ออกแล้ว จะลงไปดู แหนมรอที่นี้ไซ้มัย"

"รอที่แหละ เธอไปเถอะ ฤงนั้นก็เอามา เดี่ยวฉันถือให้"

สิริจัดแจงส่งสัมภาระซึ่งไม่ได้น้อยไปกว่าเพื่อนเลยให้โรลิตา แล้วเดินเลาะลงบันไดด้านหน้าไปยังชั้นล่างของโซนเอ

โรลิตานั่งบนเก้าอี้กระดาษซึ่งวางเรียงเป็นแถวยาวอยู่หน้าบูธ หนังสือเก่า สายตาพิจารณาโปสเตอร์หลากหลายสีที่แขวนไว้ตรงหน้าร้าน อยากลองเข้าไปหยิบดู แต่ถ้าสละเรือตอนนี้กลับมาไม่มีที่นั่งแน่ เธอ จึงได้แต่มองเพลินๆ

ข้อเสียอย่างหนึ่งของคนสมาธิสั้นคืออยู่เฉยไม่ได้นาน มองพิศมองเพลินอยู่ครู่เดียวก็เบื่อ โรลิตาค้นหนังสือในถุงผ้าขึ้นมาเปิดดู ทั้งตำราอาหารภาพสวย ทั้งตำราขนมน่ากิน สุดท้ายหยุดตรงนิยายสืบสวนที่เพิ่งซื้อมาจากบูธของสำนักพิมพ์ใหญ่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากจุดที่เธอนั่งนัก

ไล่สายตาอ่านไปรยปกหลังคร่าวๆ แล้วเปิดผ่านดูว่ามีฉากใด น่าสนใจชวนให้อยากรู้เนื้อหาบ้าง โรลิตาเป็นประเภทชอบรู้เนื้อเรื่องก่อน หากมีฉากใดสะดุดใจชวนสงสัยทำให้อยากรู้จะรีบอ่านหนังสือเล่มนั้นทันที และเธอก็เพลินกับเนื้อหาบางฉากในเล่มนั้นจริงๆ จึงไม่ทันสังเกตว่าเก้าอี้ข้างตัวมีคนมาจับจองพร้อมสังเกตการณ์อยู่นานหลายนาที

"สนุกมั๊ยครับ"

โรลิตาเงยหน้าจากหนังสือ หันไปตามเสียง ดวงตาสีน้ำตาลเบิกกว้าง ตกตะลึง ชะงักทุกการกระทำ เพราะเจ้าของคำถามหน้าตาดี มาก หล่อมาก เสียงเพราะมาก ที่สำคัญลูกครึ่งแน่ๆ คิ้วหนา นัยน์ตาสวย สีน้ำเงินชะด้วย จมูกโด่งแบบที่คนไม่ค่อยมีตั้งอย่างเธอเห็นแล้ว อัจฉา รูปร่างแบบนี้เทพบุตรกรีกชัดๆ ผมสีน้ำตาลเข้มหยักเป็นลอน ดูยุ่งเหยิงเหมือนเจ้าตัวไม่ค่อยใส่ใจ แต่ช่างเข้ากับหน้าหล่อๆ ของเขา เสียนี้กระไร

สามวินาที เธอใช้เวลาเพียงแค่ว่าสามวินาทีในการตัดสินใจว่านี่คือ 'รักแรกพบ'

"คุณถามว่าอะไรนะคะ" รู้ว่าคำถามไม่เข้าท่า แต่โรลิตาคิดคำพูดอื่นไม่ออก

เกิดบอกว่าหนังสือสนุกมาก อีกฝ่ายพยักหน้าแล้วจบบทสนทนาเท่านั้นล่ะ เธอจะอย่างไร

มีไม่บ่อยหรอกนะที่หัวใจเธอจะเต้นแรงได้ระดับเดียวกับเวลาณเดชน์ขยิบตาให้ผ่านจอโทรทัศน์

"หนังสือเล่มนั้นสนุกมั๊ยครับ"

โรลิตามองหนังสือในมือตัวเอง นิยายสืบสวนที่ถูกสืกระย้านคะยอให้ซื้อยกชุดพร้อมคำโฆษณาชวนเชื่อว่าสนุกกว่าเรื่องใดในโลก ปมปริศนาเด็ดขาด หักมุมราวกับจะหักคอคนอ่าน ลุ้นจนแทบขาดใจ ยิ่งหน้าสุดท้ายแล้วต้องรอเวลาไปตามอ่านเล่มถัดไปยิ่งทुरนทुरาย แต่เป็นความทुरนทुरายที่คนอ่านพร้อมยินดีจะทุกซ์ทอน เรียกได้ว่าสนุกระดับนั้นกันเลยทีเดียว

โรลิตามองหนังสือในมือสลับกับหน้าเขาแล้วยิ้มแห้ง

"ไม่รู้ว่าคุณมั๊ยนะคะเพราะ...ฉันไม่เคยอ่าน"

"อ้าว" เขาอุทานเชิงเสียดาย

ดวงตาสีน้ำเงินมองตรงมาอย่างเปิดเผยทำเอาแก้มโรลิตาร้อนวูบ คำตอบหลังจากนั้นรวดเร็ว ลุ้นแทบพันกัน

"คือ...เพื่อนของฉันเขาแนะนำว่านักเขียนคนนี้เขียนดีมาก แถมซื้อในงานครบชุดคุ้มกว่า ฉันก็เลยลองซื้อมาอ่านดู เห็นคนซื้อกันเยอะก็น่าจะสนุกนะคะ"

"เพื่อนคุณทำอะไรหรือนิยมดี"

เธอมองหนังสือในมือ ไหวไหล่น้อยๆ ตอบด้วยรอยยิ้มที่ยังไม่หายไปจากริมฝีปาก

"สิริ เอ่อ เพื่อนฉันนะคะเขาอ่านหมดทุกสิ่งตั้งแต่หนังสือขึ้นหิ้งถึงถูกกล้วยแขก อะไรที่สิริแนะนำฉันเลยเชื่อว่าน่าจะได้"

"ผมยืนยันได้ว่าดี"

คำตอบรวดเร็ว น้ำเสียงมั่นอกมั่นใจทำให้เธออดแซวกลับไม่ได้

"ขนาดนั้นเซียวหรือคะ"

และเขาคงรู้ว่ารอยยิ้มที่ส่งมาถึงเกือบปิด "ปกติคุณอ่านนิยายแนวนี้หรือเปล่าครับ"

"ไม่ค่อยได้อ่านหรอกค่ะ ฉันเป็นพวกชอบดูละคร ชอบของย่อยง่ายที่เขาปรุงมาให้เสร็จ ถ้าพวกนิยายฉันเลือกอ่านตามเพื่อน เล่มไหนว่าดีก็ลองอ่าน แต่แนวฆาตกรรมไม่ค่อยจะได้ลองเท่าไร ฉันคิดว่ามัน..."

"ทำไมครับ"

"จิต...ไปสักหน่อย"

คำตอบทำเอาเขาหน้าเหวอ คิ้วผูกกันเป็นเครื่องหมายคำถาม "จิต?"

"คือ...ฉันเคยมีความคิดแปลกๆ ว่านักเขียนที่เขียนเรื่องแนวนี้ได้ดีน่าจะมีแนวโน้มโรคจิตนิดๆ หรือประสาทอยู่หน่อยๆ"

เธอพูดด้วยสีหน้าจริงจังจนคนถามถึงกับอึ้งไป คิ้วหนาขมวดเข้าหากันยิ่งกว่าเก่า

"ทำไมครับ"

ฝ่ายนั้นโน้มตัวมาข้างหน้า ใช้ข้อศอกวางบนเข่าทั้งสองข้าง สีหน้าคล้ายคนกินยาขมอย่างไรบอกไม่ถูก ท่าจะสงสัยจริงๆ แถมทำหน้าที่ได้น่ารักแบบสุดๆ อีกด้วย

อ๊วย เอาเบอร์โทรไปเลยคะ เอาไปเลย ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว ไม่ขอแถมก็ให้

นั่นเป็นความคิดของเธอในขณะสบตาเขา แต่ปากทำได้เพียงอธิบายถึงความคิดประหลาดของตัวเอง

"ก็นิยายสืบสวนไม่ใช่หรือคะ แต่ละคดีน่าสนใจไม่น้อย ฆ่า

หันศพ ชำแหละเครื่องใน ตัดหัวแล้วเอามาเย็บสลับกัน แต่ละอย่าง ถ้าไม่โรคจิตพอๆ กับฆาตกรในเรื่องคงบรรยายออกมาได้ไม่สนุก"

คราวนี้หนุ่มลูกริ่งหัวเราะออกมาเต็มเสียง พยักหน้าหงิกหงักกับตัวเอง "อาจจะจริงอย่างคุณว่า"

อากัปกิริยาผ่อนคลาย เสียงหัวเราะอย่างสบายใจของเขาช่วยให้โรลิตากล้าชึ้นอีกนิตในการเอ่ยปากสนทนา

"คุณชอบหนังสือของเขาหรือคะ"

"ก็..." เขาใช้ปลายนิ้วชี้เตะค้าง คิดอยู่ชั่วอึดใจ "ต้องชอบสินะ"

โดยไม่ต้องคิดนาน โรลิตาสรูปเลยว่าคุณชายคนนี้มีเสน่ห์ เธออยากคุยกับเขา อยากต่อบทสนทนาอันแสนบังเอิญนี้ออกไปให้ได้ยาวที่สุด และถ้าโชคดีได้เลขหมายสิบหลักกลับบ้านคงดีไม่น้อย

ไม่บ่อยเลยที่โรลิตาจะมีโอกาสได้พูดคุยกับเพศตรงข้ามโดยที่อีกฝ่ายอายุไม่ต่ำกว่าห้าขวบหรือมากกว่าเธอเกินครึ่งรอบ แกรมปลอดภัยจากสายตัจับผิดของพี่โรมอีกต่างหาก ถ้าไม่คว้าโอกาสนี้ ไม่รู้เมื่อไหร่จะโชคดีแบบนี้อีก

หญิงสาวมองกลับไปที่ยุทธใหญ่ของสำนักพิมพ์ดังที่มีคนเดินเข้าออกตลอดเวลา หนังสือเล่มแล้วเล่มเล่าถูกขายออกไปในเวลาอันรวดเร็ว โดยเฉพาะหนังสือชุดในมือของเธอ

กลุ่มเด็กวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งเดินออกมาจากบุธพร้อมหนังสือถุงใหญ่คุยกันเสียงดัง

"คุณอิสระน่าจะมาแจกจ่ายเซ็นด้วยเนอะ"

"นั่นสิ อุตส่าห์มาซื้อหนังสือถึงในงาน แต่ไม่ได้เจอนักเขียนกับเขาเลย"

"เห็นว่าเขาไม่เคยมางานหนังสือเลยใช้มั๊ย" เพื่อนอีกคนหันไปถาม

"อืม ไม่เคย ไม่เคยปรากฏตัวกับสื่อหรืองานเปิดตัวหนังสือที่ไหนเลย"

"ทำตัวลึกลับจังเนอะ"

"มาก ขนาดว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายยังไม่มีใครรู้เลยนะ"

"ถ้าเป็นผู้ชายแล้วหล่ออย่างต๊อกรอโรสในเรื่องก็คงดีสิ"

เพื่อนอีกสองคนพยักพยิดเห็นด้วยเต็มที่

"นั่นนะสิเน้อ"

โรลิตาอมยิ้ม แอบเข้าไปตามความคิดของเด็กสาวเหล่านั้น

"ยิ้มอะไรครับ" ผู้ชายข้างตัวหันมาถามด้วยความสงสัยที่เห็นเธอ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว

"ก็..." โรลิตามองหนังสือในมือตัวเอง สายตาจับอยู่ที่ชื่อผู้เขียน บนปกหนังสือ "ฟังจากที่เขาพูดกัน นักเขียนคนนี้เข้าข่ายทฤษฎีแบบ ที่ฉันคิดนะสิคะ"

"ยังไงครับ"

"ทำตัวลึกลับ เขียนนิยายซับซ้อน ไม่พบปะผู้คน มีโลกส่วนตัวสูง"

เห็นสีหน้าอีกฝ่ายคล้ายคนกินยาขมแล้วกลัวเขาจะเข้าใจผิด คิดว่าเธอกำลังวิจารณ์นักเขียนที่เขาชอบ เธอเลยรีบอธิบายต่อว่า "ฉันแค่คาดเดานะคะ เราชอบคาดเดาถึงคนที่เราไม่รู้จักหรือรู้จักดีมากๆ ไม่ใช่หรือคะ เพราะไม่รู้จักเลยคิดไปเรื่อยว่าเขาเป็นยังไง กับรู้จักสนิทสนมกันมากจนคิดว่ารู้นิสัยของเขาจริงๆ ทั้งที่อาจจะไม่รู้อะไรเลยก็ได้"

"จะว่าไป...คุณก็คาดเดาถูกบางส่วน" เสียงตอบราวเสียงกระซิบคล้ายพูดกับตัวเอง หนุ่มลูกครึ่งยัดตัวนั่งตรง กระแอมเบาๆ "บางทีการที่เขาไม่ยอมพบใครอาจจะเป็นเพราะเขาขี้อายมากๆ ก็ได้เนะครับ"

โรลิตายิ้มกว้าง เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่ถือโกรธที่เธอออกความเห็น เรื่องนักเขียนที่เขาชอบ

"นั่นสิคะ อาจจะไม่เผลอไรตรงกับที่ฉันพูดเลยก็ได้ จะว่าไป...ฉัน

ก็พูดไปเรื่อย อย่าถือสาเลยนะคะ"

เขาส่ายหน้าแทนคำตอบ "ว่าแต่...คุณอยากเจอเขามั้ยครับ"

"ใครคะ คุณอิสระ?"

ผู้ชายข้างตัวพยักหน้า

"อืม..." หญิงสาวก้มลงมองหนังสือในมือตัวเอง ย่นจมูกพร้อมส่ายหน้า "ยังคงะ ไม่ใช่ตอนนี้"

"ทำไมครับ"

เธอลูบหนังสือในมืออย่างทะนุถนอม "ฉันอยากอ่านให้จบก่อนคะ เพราะว่าคุณนักเขียนคนโปรดของคุณเลิกช้อยเมื่อไหร่ แล้วฉันมีโอกาสได้เจอเขา จะได้บอกเขาได้ว่าคิดยังไงกับหนังสือชุดนี้ เพื่อว่าชอบแล้วได้บอกกับเจ้าตัว เขาคงดีใจไม่น้อย คุณว่าอย่างนั้นมั้ยคะ"

โรลิตาไม่ได้เงยหน้าขึ้นมามองคนฟัง จึงไม่ทันได้เห็นรอยยิ้มของเขา รอยยิ้มสว่างใสสว่างกับดวงอาทิตย์ในหน้าร้อน และความรู้สึกบางอย่างซึ่งจุดความในดวงตาสีน้ำเงิน

"ผมหวังว่าคุณจะชอบ"

ถ้าหมายถึงตัวเขาล่ะก็ เธอชอบไปแล้ว แต่ถ้าหมายถึงหนังสือ โรลิตาแอบหัวเราะก่อนตอบไปว่า "ถ้าฉันชอบก็หมายความว่าฉันเป็นนักอ่านโรคจิตนะสิคะ"

คนฟังได้ยินอย่างนั้นแล้วอดหัวเราะตามไม่ได้

ที่แรกเขาเอ่ยทักผู้หญิงตรงหน้าเพียงเพราะเห็นหนังสือในมือของเธอ ไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่านั้น แต่พอได้คุย คำพูดกับความคิดแปลกๆ พร้อมรอยยิ้มเปิดเผยจริงใจกลับทำให้เขาอยากรู้จักผู้หญิงคนนี้เพิ่มขึ้น...อีกสักนิด

เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ดังขึ้น โรลิตาควางหน้าตกใจนึกเสียงในกระเป๋าทือ เมื่อเห็นว่าเป็นเบอร์ของใครจึงเอ่ยปากขอโทษเขาก่อนกดรับโทรศัพท์

"ว่าไงลึรี ชื่อครบหรือยัง"

"ครบแล้ว เยอะมากด้วย แหนมหายเมื่อยหรือยัง ลงมาเจอที่
บุรุษข้างล่างได้มัย บุรุษพี่ลิบห้า ฉันขี้เกียจปีนบันไดขึ้นไป ว่าจะกลับ
เลยรถจะได้ไม่ติด"

"ตอนนี้เธอ" หญิงสาวลอบมองผู้ชายข้างตัวแวบหนึ่งด้วยความ
เสียดาย

"ตอนนี้เลยสิ ถ้าออกช้าเจอรถติด ถึงบ้านแหนมไม่ทันสามโมง
แน่ๆ ฉันไม่อยากฟังพีโรมปนด้วย"

"แต่..."

โรลิตาอ้าอึ้งอิดออดจนน่าสงสัย ปลายสายจึงถามกลับ

"มีอะไร เจอใครหรือยัง..."

"เปล่าๆ" หญิงสาวรีบปฏิเสธอย่างมีพิรุณ "พี่ลิบห้านะ เดี่ยวลงไป"

โรลิตาเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าถือ แอบถอนหายใจออกมาเบาๆ
เธอหันไปมองหน้าสวยๆ นัยน์ตาซึ่งๆ ของหนุ่มลูกครึ่งอย่างเสียดาย
จับใจ

รักแรกพบมีเวลาแค่ยี่สิบนาทีเท่านั้นนะเธอ...

"เพื่อนโทรตามหรือครับ"

"ค่ะ" โรลิตากัดริมฝีปากด้านใน ซึ่งใจว่าจะถามเบอร์โทรของเขา
ดีมัย แต่เปลี่ยนใจในวินาทีสุดท้าย บอกเพียงคำว่า "ฉันไปก่อนนะค่ะ"

"ครับ" หนุ่มลูกครึ่งส่งยิ้มให้ ยิ้มที่ยิ่งเห็นโรลิตายิ่งเสียดาย

หญิงสาวเก็บนิยายใส่กระเป๋าอย่างอ้อยอิ่ง พยายามถ่วงเวลา
ให้นานที่สุด และคงนานพอเพราะเขาเอ่ยปากขึ้นว่า "มีเรื่องหนึ่งที่
ผมอยากบอกคุณ"

"ค่ะ?" เธอตอบรับเสียงแหลม รู้ตัวเลยว่ากระตือรือร้นเกินจำเป็น

"สำหรับมือใหม่ ผมแนะนำว่าอย่าอ่านเรื่องนี้ก่อนนอนจะดีกว่า
นะครับ"

โรลิตาเลิกคิว แสดงความสงสัยอย่างไม่ปิดบัง แอบคิดว่าหนังสือ น่ากลัวขนาดนั้นเลยเธอถึงไม่ควรอ่านตอนดึกๆ

ชายหนุ่มตีหน้าจริงจัง ดวงตาสีน้ำเงินจ้องลึกเข้ามาในตาเธอ ตอนบอกว่า "เพราะว่ามันสนุกมากจนคุณไม่อยากจะวางเลยใช่ไหมละ"

คราวนี้เป็นเธอที่เหวอกับคำตอบของเขา หลังจากที่เขาเหวอกับ ทฤษฎีนักเขียนกับฆาตกรของเธอไปครู่ก่อน

สงสัยเธอจะเจอแฟนหนังสือตัวจริง

"ในฐานะรุ่นพี่..." เขาหยุดนิดหนึ่งก่อนกล่าวต่ออย่างคนมีอารมณ ์ชั้น "ของสมาคมคนโรคจิต ผมอยากเตือนเพื่อนใหม่ก่อนหลวมตัว เข้ามาเป็นสมาชิกแบบเต็มตัว"

โรลิตามองบุคคลตรงหน้าแล้วได้แต่คิดว่าสมาคมอะไรนั่นเธอ ไม่สน แต่ถ้าสมาคมแอบรักหนุ่มตาสวยคนนี้จะรัก เธอขอสมัครคนแรก "ซาลี"

เสียงเรียกดังมาจากหน้าบูธใกล้ๆ หนุ่มลูกครึ่งหันไปพยักพยิด เป็นเชิงรับรู้ก่อนหันมาทางเธอ

"ผมคงต้องไปเหมือนกัน" หนุ่มหล่อที่โรลิตาเพิ่งได้รู้ว่าชื่อซาลี ยิ้มให้พร้อมโบกมือลา บอกเพียงคำว่า "อ่านหนังสือให้สนุกนะครับ"

แล้วซาลิก็ก็นเดินจากไป เขาจะรู้มั๊ยนะ...ว่าได้พาเอาหัวใจดวงน้อยๆ ของเธอไปด้วย

คิดถึงตรงนั้นแล้วเธอก็ออดหัวเราะความคิดน่าเฝ้าของตัวเองไม่ได้ "ยัยแหนมเอ๊ย คุณละครมากจนเพี้ยนแล้วมั้งเนี่ย"

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีกหน โรลิตามองเบอร์บนหน้าจอ พอเห็น เป็นสิริจึงคว้าถุงผ้าทั้งสามใบ รีบวิ่งแทรกคลื่นมนุษย์ไปที่บูชพิยี่ลิปห้ำ ที่เพื่อนสาวรออยู่โดยไม่ลืมเล่าถึงความโชคดียของตัวเองให้เพื่อนได้ฟัง

"ว่าแล้วว่าต้องเจอใคร ถึงได้อัดออดไม่ยอมลงมาหาฉัน"

"แหม...นิดหนึ่งน่า นานที่ปีหนจะโชคดียแบบนี้"

"จ้แม่คุณ"

"แต่เธออย่าบอกพี่โรมเชียวนะ" โรลิตาหันไปกำชับเพื่อนรักเป็นมันเหมาะ

"ไม่บอกหรอก ไม่อยากโดนพี่โรมบ่นด้วยว่าปล่อยแหม่มอยู่คนเดียวไม่ถึงยี่สิบนาทีก็มีแมลงภู่มาทอมเสียแล้ว"

"แหม...ไม่ใช่สักหน่อย" โรลิตาตีไหล่สิริอย่างเขินๆ "คุณชาติต่างหากที่เป็นดอกไม้หอมหล่นมาให้ฝั่งอย่างฉันได้ดมดมเล่น"

"หล่อขนาดนั้นเชียว" สิริถามเมื่อเห็นว่าเพื่อนรักพ้อหนัก

"หล่อมาก หล่อสามโลก หล่อจนต้องหลงเลยล่ะ"

"แหมเคยไปมาทั้งสามโลกแล้วเธอถึงได้รู้ว่าหล่อขนาดนั้น"

"แหม ต้องมาเห็นเอง อาจจะพ้อไปกับเขาก็ได้"

ไอ้โรคแพ้นคนหล่อเน่รู้จักมาตั้งแต่สมัยเรียนแล้วว่าโรลิตาแพ้นคนหล่อทุกชนิด หล่อคม หล่อเข้ม หล่อดี หล่ออินเตอร์ ขอให้จุมูกโด่ง หน้าคม ตาหวาน โรลิตาเป็นกรี๊ดหมด

นี่มาเจอเข้าจ้จ้งๆ แบบเต็มๆ เลยเข้าตำราบอกอาการ 'เป็นเอามาก' อย่างที่เห็น และจะเป็นอย่างนี้ไปอีกอาทิตย์ หรือจนกว่าพี่ชายจะจับได้แล้วล้างสมองด้วยเทคนิคที่ใหญ่นั้นล่ะถึงจะหาย

"เก็บอาการดีๆ แล้วยก พี่โรมรู้ล่ะสนุกแน่"

"เออเน่า รู้หรือว่าต้องทำยังไง"

"อ้อเธอ เห็นโดนจับได้ทุกที"

"รับรองว่ารอบนี้ไม่มีหลุด จะว่าไป...เพราะหนังสือที่เธอให้ชื่อแท้อย่างไร"

"ขอบใจนะจ๊ะที่ยกความดีความชอบให้"

"แน่นอนอยู่แล้ว ว่าแต่...เธอรู้จักคนเขียนหนังสือเรื่องนี้มั๊ย"

"คุณอิสระนะเธอ"

"ใช่"

"ไม่รู้หรือก แหมมก็รู้ว่าฉันอ่านแต่หนังสือ ไม่เคยตามนักเขียน ชอบเล่มไหนก็ซื้อ ประทับใจคนไหนก็จำชื่อไว้ไปซื้อเล่มหน้า ไม่เคยรู้สึกที่ว่าใครหน้าตาเป็นยังไง"

"ได้ยินคนเขาคุยกันว่าเขาไม่ค่อยชอบออกสื่อ"

"เป็นนักเขียนเก็บตัวว่าไง"

"มั้ง"

"ทำตัวลึกลับพอๆ กับหนังสือที่เขียนอาจจะช่วยเรื่องการตลาด ก็ได้นะ" ลีร้อกความเห็นอย่างไม่จริงจังนัก "หรือไม่ก็หล่อมกจน ไม่อยากออกสื่อ กลัวคนจะหาว่าขายหนังสือเพราะหน้าตา"

โรลิตาขำกับความคิดเพื่อน "แต่คงสู้คุณซาลิไม่ได้หรอก"

"โอ๊ย...ขนาดนั้นเลย ชักอยากเห็นหน้าเทพบุตรซาลิอะไรนี่ของ แหมมขึ้นมาแล้วสิ"

"จะไปเจอได้ที่ไหนล่ะ" โรลิตาแอบบ่นแต่ยิ้มซุกซนขึ้นมาในตอนท้าย "นอกจากในฝัน"

ลีร้อทำได้เพียงแค่อ่านหน้า แล้วหันไปสนใจกับทางเบี่ยงหน้าบนถนนใหญ่แทน

เมื่อกลับถึงบ้าน เธอคิดว่าตัวเองเก็บอาการได้ดีแล้วแท้ๆ ไม่กระโตกกระตากหรือเงียบจนผิดสังเกต กลับถึงบู๊บหิบบตำราอาหารเล่มสวยออกอวดพี่ชายเป็นอย่างแรก โรลิตาพูดถึงนิยายอีกหลายเล่มที่ซื้อมา ไม่ลืมบ่นเรื่องคนเยอะตอนซื้ออาหารที่ฟู้ดคอร์ต เรียกได้ว่าแจจรายละเอียดครบ ยกเว้นตอนพบคุณซาลิ

เธอว่าเธอเนียนแล้ว แต่เรดาร์จับผิดของพี่โรมไวเสมอ ร่างสูงทำงมูกพุดพิตตอนเข้ามาดูหนังสือที่เธอยื่นให้

"ดมอะไรพี่โรม" ถามแล้วก้มลงดมแขนเสื้อตัวเอง ไม่พบว่ามิกลิ่นเบรียวหรือกลิ่นแปลกอะไรมากไปกว่าปกติ

"กลืนผู้ชาย ทำไมตัวแกมีกลิ่นผู้ชาย"

โรลิตาชะงัก เบิกตากว้าง ตีแขนพี่ชายดังเพียะ โวยลั่น "บ้าสิ พี่โรม แหมหมไปกับสิรีนะจะมีกลิ่นผู้ชายได้ไง" แก้วตัวไปพร้อมหัวใจ เต็นดั่งเป็นกลองรัว

"กลิ่นโคโลญผู้ชาย เราไปทำอะไรกับใครมา"

คำกล่าวหาทำเอาคนมีขนกตติตัวเริ่มเห็นเค้ากลางของเมฆฝน จึงใช้เสียงดังกลบเกลื่อน

"งานหนังสือคนตั้งเยอะ แหมหมกับสิรีเดินเบียดใครไม่รู้ตั้งกี่คน แหมหมจะไปรู้ได้ไง พี่โรมนั่นแหละคิดมาก จะบ้าเหอ น้ำหอมซาแนล แหมหมซื้อมาตั้งแพงไม่ยกได้กลิ่น ไปได้กลิ่นอะไรของใครก็ไม่รู้ คิดไปเองหรือเปล่า ระวังกันเกินไปแล้วนะ"

"ไม่ล่ะ เรื่องจับผิดเรานะพี่ถนัด" โรมยอมรับหน้าตาเฉย แถมยังทำจมูกฟุดฟิดดมรอบตัวอีก "ไม่ได้เจอกับใครจริงอะ"

"จริงค่ะ" โรลิตายืนยันหนักแน่น แม่นิวจะไขว่กันอยู่ด้านหลัง

โรมจ้องตาน้องสาวอย่างจับผิด แต่ที่เขาไม่รู้คืออีกฝ่ายก็มีอาวุธพอตัว ถูกเขาไล่ต้อนมาหลายปี ต้องรู้วิธีหลบหลีกกันบ้าง โรลิตาจึงบั้นหน้าหนึ่ง เนียนตาใส่สู้

ถ้าพี่ชายจับไม่ได้คาหนังคาเขา รับรองไม่มีทางรู้ความคิดความในใจของเธอแน่ ซ่อนโรลิตามั่นใจอย่างที่สุด เธอไม่อยากเป็นคนโกหกหน้าตาย แต่ถ้าต้องเอาตัวรอดจากความขี้สงสัยของพี่ชาย เธอคิดว่าเธอพร้อมทำได้ทุกอย่าง

"นั่นก็แล้วไป" โรมหันไปเปิดหนังสือที่น้องสาวหิ้วกลับบ้าน "ซื้อพวกนี้มาตั้งเยอะ เข้าครัวแทบนับครั้งได้มั้งเรานะ"

"แหม พูดย่างนี่จิ้มมาเลยดีกว่าว่าอยากกินอะไร เดี่ยวพุงนี้ทำให้ล่อง"

"ไม่ล่ะ พี่ไม่ยอมยกท้องเสีย"

เสียงโทรศัพท์มือถือดังชัดบสนทนา โรมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ดูชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอพร้อมรอยยิ้มแต่म्मปาก เขายกมือห้ามเมื่อน้องสาวจะประท้วงแล้วกดรับสาย ก่อนสาวทำตรงไปยังห้องของตัวเอง ซึ่งอยู่ชั้นล่างของตัวบ้าน

เสียงปิดประตูดังตามหลัง แปลได้ว่าเย็นนี้เธอไม่ต้องรอกินข้าว กินไปก่อนได้เลย เพราะพ่อเจ้าประคุณคงใช้เวลาอีกพักในการเกี่ยวสาวปลายสายเป็นแม่นมั่น

ให้มันได้อย่างนี้สิพี่เรา

และอย่างที่คาดไว้ ค็นนี้เธอกินสปาเกตตี้ี่ผู้คนเดียว ส่วนพี่โรมแต่งหล่อออกจากบ้านไปตั้งแต่สองทุ่ม โรลิตานั่งไล่เปลี่ยนช่องดูรายการทีวีสักพักเห็นว่าไม่มีอะไรจึงกดโทรศัพท์หาพ่อที่ตอนนี้กำลังอันนี้มนอยู่ต่างประเทศกับภรรยาคนใหม่ ถามสารทุกข์สุกดิบกัน พอหอมปากหอมคอก่อนจะลาไปเข้านอน

โรลิตาสวดมนต์อย่างที่ทำทุกคืน จัดแจงห่มผ้าเตรียมตัวเข้านอน แต่ตาเจ้ากรรมเหลือบไปเห็นถุงหนังสือที่วางพิงไว้ข้างโต๊ะหัวเตียง

‘ผมแนะนำว่าอย่าอ่านเรื่องนี้ก่อนนอนจะดีกว่านะครับ’

ปกติแล้วหนังสือที่โรลิตาอ่านก่อนนอนมักเป็นหนังสือชวนหลับ อ่านไม่ถึงสองหน้าก็ง่วงเข้าสู่นิทรารมณ์ได้ในสามนาที หรือถึงแม้จะเป็นนิยายเล่มที่ลึกรึกรันตีว่าสนุกมากๆ เธอก็ไม่เคยอ่านติดพันจนวางไม่ลงเลยสักครั้ง ดังนั้นคำแนะนำของหนุ่มหล่อจึงเป็นความท้าทายนิดๆ

โรลิตาข้ามคำแนะนำและประวัติอย่างไม่สนใจนัก แล้วเริ่มอ่านบทนำของโช้ตรวนมรณะ

จากหน้าแรกเข้าสู่หน้าที่สอง หน้าที่สาม หน้าที่สิบ...

จากเหตุการณ์ฆาตกรรมในห้องพักบนโรงแรมหรูสู่ศพปริศนาใน

โรงนาร้างบนดินแดนอันห่างไกล เรื่องที่ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับแต่ด็อกเตอร์ เอ็ดเวิร์ด รอส ตัวเอกของเรื่องกลับหาจุดเชื่อมโยงจนพบและนำมา โชคดีลึกลับได้อย่างสนุกสนาน พร้อมอารมณ์ขันเชิงเสียดสีที่กระแทกใจตัวละครอื่นๆ ในเรื่องรวมถึงใจคนอ่านอย่างร้ายกาจ อีกทั้งยังมี เรื่องชวนลุ้นกวนเคมีร์ระหว่างเขากับตำรวจสาวอย่างเอมีลีอีกด้วย

‘เซอร์ลือก โฮล์มส์ยุคใหม่’ คำวิจารณ์ว่าไว้อย่างนั้น เธอเริ่ม จะเชื่อว่าจริง

กว่าจะรู้ว่า โรลิตาได้ทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ที่ชื่อว่าด็อกเตอร์ เอ็ดเวิร์ด รอสมาจนจบเล่ม แสงสีขาวยของเช้าวันใหม่ส่องผ่านรอยต่อ ของผ้า màn พาดเป็นทางยาวตัดไปบนเตียงนอนสีขาวยสะอาด

เจ้าของเตียงบิดขี้เกียจไล่ความเมื่อยขบ พึงศีรษะกับหัวเตียง ยกมือปิดปากหาวหวอด

"เช้าแล้วหรือนะ"

โรลิตาเอื้อมมือป้ายปะไปบนโต๊ะข้างเตียง คำนานพิกาปลุกขึ้นมา ดูเวลา

หกโมงเช้าไม่ใช่เวลาที่เธอต้องตื่นก็จริง แต่ถ้านอนตอนนี้ต้อง ลุกขึ้นอีกที่ไม่ไหวแน่

อาบน้ำหรือนอนดี...

สุดท้ายเจ้าตัวใช้เวลาอีกหนึ่งชั่วโมงที่เหลือก่อนจะถึงเวลาที่จริง จับโดยหวังว่านาฬิกาปลุกจะช่วยชีวิตได้ แต่พอถึงเวลาจริง คนบน เตียงกลับสลบไสลไม่ได้สติ ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงใดๆ

หญิงสาวมาตื่นเอาอีกทีเมื่อขาดอีกสิบสองนาทิจะสิบโมง

"แย่มาก!"

โรลิตาตลบฝ่ากระโดดผลุงเตียงถึงห้องน้ำ ตะลึงตะลันล้างหน้า แปรงฟัน เรื่องอาบน้ำลืมนไปได้เลย ยังดีหน่อยที่เตรียมชุดสำหรับวันนี้ เอาไว้แล้วตั้งแต่เมื่อคืน มีอบางคว่ำชุดชั้นในจากลิ้นชัก ไม่คำนึงแล้ว

ว่าท่อนบนท่อนล่างต้องเข้ากันในเมื่อตลอดยี่สิบห้าปีที่ผ่านมาไม่เคย
มีใครได้เห็นมันอยู่แล้ว วันที่สายขนาดนี้ยิ่งไม่ต้องคำนึงถึงใหญ่

แต่งตัวหิวผมพอให้ดูเป็นผู้เป็นคนแล้วรีบปิ้งรถออกจากบ้าน
ส่วนหน้าตาเอาไว้ว่ากันทีหลัง จะว่าไป...หน้าซิดเป็นไก่ต้มอย่างนี้ก็คิด
จะได้อ้างว่าอาหารเป็นพิษ ข้ออ้างที่เธอใช้บ่อยครั้งเวลาเข้างานไม่ทัน
แต่ก่อนอื่นต้องโทรไปไว้วายวายพี่ชายเสียก่อน

"ฮัลโหล"

พอฝ่ายนั้นรับสาย โรลิตาที่ใส่สมอลล์ทอล์กเตรียมไว้แล้วก็พนไฟ
ทันที

"ทำไมพี่โรมไม่ปลุกแหนม ปล่อยให้นอนกินบ้านกินเมืองอยู่ได้
ยังงี้"

"อย่ามาโทษกันเลยยยแหนม พี่ต่างหากที่ต้องเป็นคนไว้วาย
นาฬิกาปลุกเราตั้งไปสามบ้านแปดบ้านจนพี่ตื่นก่อนเวลา พอเข้าไป
เห็นเราหลับเป็นตายไม่รู้เรื่องรู้อ่าว นำโมโหกว่าตั้งเยอะ"

"แล้วทำไมไม่ปลุก ปล่อยให้แหมนอนอยู่ได้"

"เรียกจนไม่รู้จะเรียกยังไงแล้ว"

"โธ่ ก็น่าจะพยายามอีกหน่อย" เสียงเริ่มอ่อนลงเพราะรู้ว่า
ความผิดตัวเองเต็มประตู แต่ยังอดบ่นไม่ได้ "เดือนนี้แหนมเข้าสาย
มาหลายวันแล้วนะคะ ต้องโดนว่าแน่เลย"

"ไม่แค่ว่าละ น่าจะตัดเงินเดือนไม่กึ่งดโบนัส"

"แบบนี้ก็แย่สิ แหนมมีงบที่ต้องจ่ายตอนกลางเดือนด้วย"

เธอหมายถึงเครื่องสำอางที่ซื้อมาโดยไม่จำเป็นเช่นทุกครั้ง รู้ทั้ง
รู้ว่าสีสันทันไม้ได้ต่างจากที่เคยใช้ประจำเท่าไร แต่เวลาเห็น
เครื่องสำอางชิ้นใหม่ๆ บนเคาน์เตอร์ในห้างร้านที่ไรก็อดเข้าไปจับจ้อง
เป็นเจ้าของไม่ได้สักที

"นั่นเรื่องของแหนม วางสายละ พี่มีงานต้องทำ อย่าลืมหาเสียง

ป่วยๆ ด้วยจะได้สมจริง" โรมบอกอย่างรู้ทันก่อนวางสายไป

โรลิตาใช้เวลาช่วงติดไฟแดงหนที่สองในการต่อโทรศัพท์หาเจ้านายของเธอซึ่งเป็นเจ้าของบริษัทรับออกแบบตกแต่งภายใน

"พีภาคคะ"

"ว่ายังไง" น้ำเสียงไม่เข้มงวดผ่านสายโทรศัพท์ ปลอบใจคนกำลังจะโกหกไม่ให้ตระหนกเกินตัว

"ขอโทษนะคะพีภาค วันนี้แหมมคงเข้างานสาย..." โรลิตายังคำว่า 'อีกแล้ว' ไว้ไม่ให้ฟังดูแย่ไปกว่าเดิม

"เป็นอะไรอีกล่ะ"

"เอ่อ...อาหารเป็นพิษค่ะ"

"อาหารเป็นพิษ? ชาติอ่อนหรือยังไงแหมม เห็นเป็นโรคนี้บ่อยเหลือเกิน" ภาคภูมิบ่นเสียมากกว่าจะตำหนิเป็นจริงเป็นจัง

"เสาร์อาทิตย์นี้ว่าจะไปให้คุณหมอตตรวจอยู่เหมือนกันค่ะ" โรลิตายังดันสอดต่อ ไหนๆ จะโกหกแล้วก็ต้องไหลให้เนียนไม่ให้อีกฝ่ายจับได้

"เอาเถอะ ถ้าเข้ามาได้ก่อนเที่ยงก็มาแล้วกัน พี่มีเรื่องจะพูดกับแหมมด้วย"

"เฮ้...เรื่องอะไรหรือคะ" คนโกหกเริ่มร้อนรน

"มาถึงก่อนค่อยว่ากัน พี่ไม่อยากคุยธุระทางโทรศัพท์"

ภาคภูมิพูดแค่นั้นแล้วก็วางหูไป ปลอบยให้คนถือสายค้างอยู่ใจเสียถึงหลอกว่าป่วย แต่ตอนนี้ต้องเร่งไปให้ถึงที่ทำงานโดยเร็วที่สุดอย่างน้อยแสดงตัวว่ารีบมาทำงานก็ยิ่งพอมิภาซึกว่าหยุดไปเลยทั้งวันแหละน่า

บทที่ 3

หนึ่งนาทีกับอีกสามสิบวินาทีคือจำนวนเวลาความอึดอัดที่ภาคภูมิ ภัณฑนากรหนุ่มใหญ่และเจ้าของบริษัทรับออกแบบตกแต่งภายใน พีแอนด์พีนั่งจ้องหน้าโรลิตาโดยไม่พูดอะไรสักคำ ช่วงเวลาสั้นๆ แค่มหตมโฆษณาทางโทรทัศน์หนึ่งตัวยาวนานราวกับละครหลังข่าวหนึ่งตอนสำหรับโรลิตา โดยเฉพาะเมื่อในหัวคิดถึงแต่เรื่องที่จะต้องพูดอย่างไรไม่ให้เจ้านายตัดเงินเดือนหรือลดโบนัส

นายภาคภูมิเป็นผู้ชายวัยกลางคนท่าทางใจดี ตัวเล็กรูปร่างท้วม ผิวเข้ม สวมแว่นสายตากรอบหนา ยามปกติมักมีเรื่องมาอำลुकน้อง อยู่เสมอ บรรยากาศในที่ทำงานจึงเป็นไปอย่างครึ้นเครงไม่เครงเครียด แต่เมื่อถึงเวลาต้องจริงจังเจ้านายของเธอก็เป็นคนเอาจริง ผิดเป็นผิด ถูกเป็นถูก มีอะลุ่มอล่วยได้บ้างแต่ไม่มากจนลुकน้องหลง เธอคิดว่าตัวเองโชคดีที่มีเจ้านายซึ่งพร้อมช่วยเหลือเกื้อหนุนให้ลुकน้องก้าวหน้า ชี้แจงแนะนำหรือตัดเตือนมากกว่าออกคำสั่งแล้วให้ทำตาม หรือพอไม่ได้งานอย่างที่หวังก็เรียกมาตำหนิ เครดิตไม่เคยแบ่ง มีแต่แย่งไปเอาหน้า

ภาคภูมิใจที่อยู่ในเจ้านายประเภทแรก แต่ถึงกระนั้นโรลิตายังอดหัวน้ใจไม่ได้เพราะความไม่ตรงต่อเวลาที่ชักจะถี่เกินจำเป็นในช่วงหลังมานี้ แม้บริษัทนี้จะไม่เข้มงวดเรื่องเวลา เพราะเป็นเพียงบริษัทเล็กๆ ที่มีมัณฑนากรและพนักงานในตำแหน่งอื่นซึ่งคละหน้าที่กันไปไม่เกินสิบคน แต่เธอก็ไม่อยากจะไรซ์ตู่หุ้ช้ตาด้าผู้เป็นทั้งเจ้านายและรุ่นพี่จากร่วมมหาวิทยาลัยเดียวกัน

โรลิตาเลือกเรียนสายมัณฑนศิลป์ด้วยเหตุผลที่เติบโตมาในบ้านของสถาปนิก ทั้งพ่อและพี่ชายต่างเลือกทำอาชีพเกี่ยวกับงานออกแบบด้วยกันทั้งคู่ หากความเป็นผู้หญิงทำให้ชอบอะไรละเอียดอ่อน งานตกแต่งภายในที่ใช้สัมผัสของความเป็นผู้หญิงค่อยๆ แต่งเติมห้องว่างให้มีชีวิตชีวาจึงเป็นสิ่งที่โรลิตาสนใจมากกว่าโครงสร้างใหญ่ๆ ของงานสถาปัตยกรรม

ถึงงานทั้งสองจะเป็นงานสายเดียวกัน แต่ก็ไม่ใกล้เคียงกันเสียทีเดียว ทำให้ไขว่ในหินที่ต้องเดินตามเส้นทางที่พ่อและพี่ชายพยายามจับจูงพาเดินพอจะเลี้ยวแวะชมต้นไม้รายทางและหักหลักเข้าซอยเล็กซอยน้อยแยกย่อยออกไปเจอสิ่งที่ชอบได้บ้าง อย่างการเลือกทำงานในบริษัทของภาคภูมิก็เป็นสิ่งหนึ่งที่โรลิตาตัดสินใจด้วยตัวเอง

แม้อยากให้ลูกสาวอยู่ในสายตาตลอดเวลา แต่คนเป็นพ่อยอมปฏิเสธไม่ได้ว่าอยากเห็นเธอโตเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นการปล่อยให้เธอออกไปเผชิญโลกกว้างย่อมดีกว่าประคบประหงมจนไม่รู้จักโต และเมื่อพอเอ่ยปาก พี่โรมจึงเถียงไม่ได้ อย่างน้อยถึงเรื่องรักจะถูกกีดกัน แต่เรื่องงาน เรื่องการใช้ชีวิต โรลิตาก็ยังได้อิสระในการตัดสินใจบ้าง

หญิงสาวเข้ามาทำงานในบริษัทแห่งนี้ตั้งแต่สมัยฝึกงาน รสนิยมที่ไปในทางเดียวกันกับเจ้านายทำให้เขามอบหมายงานดีๆ ให้เธอได้โชว์ฝีมืออยู่เสมอ อย่างร้านกาแฟแฟรนไชส์สไตล์อิตาเลียนที่ตอนนี้ขยายไปตามห้างสรรพสินค้าต่างๆ ก็ได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจน

บริษัทได้ลูกค้าเพิ่มขึ้นมาอีกหลายราย

โรลิตาหวังว่าความดีในครั้งนั้นจะพทอดแทนหนี้เสียๆ ในช่วงนี้
ไปได้

"แหยมรู้ว่าช่วงนี้แหยมไม่ค่อยรักษาเวลาเท่าไร แต่พี่ภาคคงไม่
ใจร้ายตัดเงินเดือนแหยมใช่ไหมคะ"

คนที่เอาแต่นั่งเงยบอยูนานเลิกคิ้ว พอนึกตามที่เธอพูดมุ่มปาก
จึงยกขึ้นคล้ายยิ้ม ถามกลับไปว่า "อันที่จริงเป็นความคิดที่น่าสนใจ
เหมือนกันนะ"

"ไม่ค่ะ ไม่น่าสนใจเลย" โรลิตาปฏิเสธเสียงลั่น "ถึงแหยมเข้าสาย
แต่ถ้าพูดกันถึงเรื่องงานแล้ว...ก็จัดว่าโอเคนะคะ ไม่ตกหล่นเว้นแหว่
ไม่พลาด...ถ้าไม่นับโปรเจกต์เมื่อปลายปีที่แล้วที่พี่ภาคช่วยไว้ได้ทัน"
ปลายเสียงแผ่วลงเรื่อยๆ พร้อมอาการห่อไหล่จนตัวเล็กนิดเดียว

ภาคภูมิมองหน้ามณฑนากรสาวกึ่งซนกึ่งเอ็นดู แน่นนอนว่าเรื่อง
ที่เขาจะพูดไม่เกี่ยวกับเรื่องที่เธอกลัวแม่แต่น้อย อันที่จริงตรงข้ามเสีย
ด้วยซ้ำ แต่คนมีซนักติดหลังคงรื้อรจนถึงได้ออกอาการเช่นนี้

"แหยม"

"คะ"

"แหยมคิดว่าจะจัดการเรื่อง...สุขภาพ" เขาเน้นคำหลังเป็นการ
ย้ำหลายๆ ถึงเรื่องมาสายของเธอ "ได้ในอาทิตย์นี้มั๊ย"

"ได้ ได้สิคะ"

อีกครั้งที่เธอไขว่คว้าไว้ได้ไต่ตะ รู้ยู่่ว่าเหตุผลที่เธอมาสายไม่เกี่ยว
อะไรกับขาดูอ่อนหรืออาหารเป็นพิษอย่างสม่ำเสมอและบ่อยเกิน
จำเป็นนั้นเลยสักนิด เหตุผลมาจากความซี้เซาของตัวเองล้วนๆ

"อย่างนั้นก็ดี เพราะตั้งแต่อาทิตย์หน้าเป็นต้นไปพี่มีงานสำคัญ
ให้แหยมทำ"

"งานสำคัญหรือคะ"

"เมื่อวานพี่กับพี่ปลาไปคุยงานกับลูกค้า คุยไปคุยมาคิดว่าแหนม น่าจะเหมาะกับงานนี้มากกว่านายรักษ์ เลยส่งงานเก่าๆ ของแหนมให้ เขาดู เจ้าตัวเขาชอบเลยระบุมาว่าเป็นแหนมก็ได้"

"ง่ายอย่างนั้นเชียว" โรลิตาซักไม่แน่ใจ

ถ้านับฝีมือไล่เรียงลำดับกันแล้ว มือหนึ่งคือภาคภูมิ มือที่สอง ต้องพี่รักษ์ ส่วนมือที่สามถึงจะตกมาเป็นของเธอ การจะเปลี่ยนมือ รong มาส่งต่อให้ไม่สามแบบนี้เธอเลยอดหัวนใจไม่ได้ แม้ภาคภูมิจะย้ำ เสมอว่าสไตล์มาก่อนอาวุโส ถ้าลูกค้าถูกใจสไตล์งานของใคร คนนั้นก็จะได้ดูแล ไม่ว่างานนั้นจะเล็กหรือใหญ่ ความเหมาะสมย่อมมาก่อน เสมอ

"ง่ายอย่างนั้นแหละ เชื้อพี่เถอะนะ ดูจากโปรไฟล์ จากที่คุยกัน เมื่อวาน พี่ว่างานนี้เหมาะกับแหนม"

"ถ้าพี่ภาคมันใจอย่างนั้น แหนมก็จะทำให้สุดฝีมือคะ" โรลิตา รับประทานเป็นมั่นเหมาะ "ว่าแต่พูดมาตั้งนาน พี่ภาคอยากให้แหนม ตกแต่งบ้านให้ใครที่ไหนคะ"

"ของคุณสุรางค์ เจ้าของบริษัทส่งออกผ้าไหมไทยรายใหญ่ เคย ได้ยินมั๊ย"

โรลิตาส่ายหน้า

"บ้านที่จะตกแต่งอยู่แถวซอยอารีย์ เป็นบ้านเก่าต่อเติมใหม่ พี่ เข้าไปดูมาเมื่อวาน สวยเชียวล่ะ แหนมต้องชอบแน่ๆ"

ภาคภูมิส่งแฟ้มข้อมูลเกี่ยวกับตัวบ้านและรายละเอียดที่ลูกค้า ต้องการให้โรลิตา เธอรับมาเปิดดู อ่านรายละเอียดคร่าวๆ พอให้รู้ ที่มาที่ไป

"เรือนหอหรือคะ"

"คนแม่ว่าอย่างนั้นนะ แต่คนอยู่เขาว่าไม่ใช่"

"คนอยู่ ใครหรือคะ"

"ลูกชาย คุณรติศ เห็นว่าเฟิงกลับจากเมืองนอกมารับช่วงต่อจากพ่อที่ป่วย"

"เอ...แล้วอย่างนี้ต้องออกแบบเอาใจแม่หรือตามใจคนอยู่คะเนี่ย"

"นั่นล่ะหน้าที่ของແหม" ภาคภูมิสรูปให้่างๆ แบบไรค้อธิบายโรลิตาแอบเหล่ตามอง "พูดแบบนี้ท่าทางจะคุยยากแน่เลย"

"เอาน่า ลองสักตั้ง ปีสองปีนี้ແหมได้แต่งงานร้านอาหารกับโรงแรมนี้ เปลี่ยนมาเล่นกับบ้านดูบ้างน่าจะสนุก บ้านหุ่่มโสด กระชู่่มกระชวยดีออก"

"ไหนพี่ภาคบอกว่าคนแม่อยากได้เป็นเรือนหอใจคะ"

"ก็ใช่ แต่เท่าที่รู้คนลูกเขายังไม่เคยใครเป็นตัวเป็นตนนี้ หล่อด้วยนะ" ภาคภูมิแหย่ลูกน้องอย่างรู้ทัน

"ແหม ไม่ต้องเอาลูกค้ำมาล่อແหมก็อยากทำคะ"

"โอเค เป็นอันตกลงนะ ถ้างั้นก็เอาเพิ่มนั้นไปดู แล้วเดี๋ยวลูกจะให้พี่ปลาส่งไฟล์อื่นๆ เข้าเมลให้ ช่วงนี้ແหมเคลียร์งานเก่าให้เสร็จแล้วไว้สักวันพฤหัสหรือศุกร์เราเข้าไปดูบ้านด้วยกัน"

เมื่อได้รับงาน สถานที่แรกที่โรลิตาจะไปคือร้านหนังสือ หลังจากอ่านข้อมูลคร่าวๆ ที่ได้จากพี่ปลาหรือปารวี ภรรยาและหุ้นส่วนของภาคภูมิ เจ้าของตัวอยู่อีกตัวหนึ่งบนชื้อบริษัท หญิงสาวตัดสินใจว่าจะต้องหาข้อมูลเพิ่มเป็นการใหญ่ ถึงภาคภูมิจะบอกว่าแนวโมเดิร์นคลาสสิก ผสมผสานความเก่าและใหม่เข้าด้วยกันเป็นงานแนวถนัดของเธอ แต่อย่างไรเสียโรลิตาก็อยากหาแรงบันดาลใจเพิ่มเติมอยู่ดี

อันที่จริงเธอยังไม่แน่ใจว่าตัวเองจะไปในทิศทางไหน แม้จะได้เห็นภาพถ่ายทั้งภายนอกอาคารและห้องแต่ละห้อง หากแรงบันดาลใจสำคัญ ความรู้สึกที่ใช่ที่สุดมักมาตอนได้เห็นตัวสถานที่จริงเป็นครั้งแรก คล้ายกับรักแรกพบ เมื่อแรกเจอก็เกิดความประทับใจ

เธอเคยได้ยินลูกค้าหลายคนบอกว่าทั้งที่มีภาพในใจแต่กลับแต่งออกมาไม่ได้อย่างใจคิด เวลาได้ยินคำพูดแบบนั้นเธอมักบอกเสมอว่าการอยู่ในที่อันคุ้นเคยเป็นเวลานาน บางครั้งเราอาจยึดติดกับสิ่งที่มีอยู่แล้วจนไม่สามารถละทิ้งภาพเก่าๆ หรือความทรงจำเดิมๆ ออกไปได้ ต่างกับตัวมณฑนาการที่มองภาพรวมได้ง่ายและสดกว่าเมื่อเข้าไปดูสถานที่จริงเป็นครั้งแรก รวากับมีใครมากระซิบบอกเล่าความเป็นไปผ่านพื้นที่ กรอบหน้าต่าง หรือบานกระจก

ตอนที่รักษ์ รุ่นพี่ในที่ทำงานได้ยินเธอบอกลูกค้าแบบนั้น เขายังแอบแซวเธอ

‘ผีลูกกรอกหรือผีพรายล่ะที่มากกระซิบบอกว่าอยากให้เห็นบ้านแบบไหน’

‘แหม พี่รักษ์ นางตานีหรือคะ โน่น หลังบ้านเขามีกลัยอยู่ตั้งหลายต้น’ เธอตอบกลับหน้าตาย

‘นี่ไว้งานหน้าเข้าไซ้ทำงานกับพี่ด้วยนะ พี่จะได้ให้เราถามเจ้าที่เจ้าทางแถวนี้ว่าลูกค้าชอบแบบไหน จะได้ออกแบบให้ถูกใจเสียเลยทีเดียวนะ’

‘เรื่องอะไรคะพี่รักษ์’ คนโดนแซวแกล้งหวงวิชาขึ้นมาอย่างนั้น ‘แนวใครก็แนวมันสิคะ ไหนพี่รักษ์บอกว่ามีตาทิพย์มองทะลุทุกความในใจของลูกค้าไง’

ปารวี่ที่กำลังตรวจบัญชีอยู่บนโต๊ะก็ไถ่ไถ่ได้ยินบทสนทนาระหว่างมณฑนาการแล้วอดเงยหน้าขึ้นมามีส่วนร่วมด้วยไม่ได้

‘สรุปว่างานพวกเธอนี่พึ่งไสยศาสตร์มนตร์ดำ ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับสมองหรือฝีมือเลยใช่มั้ย’

‘โธ่ พี่ปลา พวกเราแค่ล้อกันเล่น ไม่ใช่ใช้สมองแล้วจะให้ใช้อะไรล่ะครับ’

‘ปากมั้งคะ’ โรลิตาได้ทีแซวรุ่นพี่กลับบ้าง ‘เห็นพี่รักษ์ดันสดขาย

งานอยู่บ่อยๆ'

'จ้...แม่คนกรู๊ปเอ เตรียมงานมาดีตลอด เนียบเสมอ แต่ปล่อยให้ลูกค้ารอที่ครึ่งแล้วละ'

บทปาระเบ็ดในวันนั้นคงอีกยาว ถ้าปารวีไม่ห้ามทัพแล้วไล่ให้ต่างคนต่างไปทำงานของตัวเองให้เสร็จเสียก่อน

เธอคงจะเพลินกับการเลือกหนังสือได้อีกนานถ้าไม่มีมือของใครบางคนแตะลงบนบ่า โรลิตาเอี้ยวตัวกลับไปมอง ใบหน้าของคนเคยรู้จักแต่ไม่อยากจะเจออีกเลยในชีวิตนี้ลอยอยู่ตรงหน้า รอยยิ้มน่ารังเกียจกับสายตาทพยายามเป็นมิตรของเขาเป็นแรงผลักดันให้เธอถอยกรูดจนหลังเกือบชนเข้ากับชั้นหนังสือในร้าน

"ถึงกับพวaleyหรือจ๊ะ น้องแหนม" ทศนัย อดีตคนเคยสนิท คัตรูหมายเลขหนึ่งของโรมเอ่ยทักโรลิตา

เขาเห็นเธอตั้งแต่เดินเข้าร้านมา ทศนัยรองจนแน่ใจว่าโรลิตามาคนเดียว ไม่มีเอี่ยวพี่ชายหมัดหนัก จึงเข้ามาหาอย่างขำใจ

"แหนมก็ไม่ได้คิดว่าโลกจะกลมได้น่าเกลียดขนาดนี้เหมือนกันค่ะ" สายตาที่มองกลับไปแสดงความรังเกียจอย่างไม่ปิดบัง

ทศนัยเป็นแค่ผู้ชายดีแต่เปลือกที่ใช้ความไว้วางใจเพื่อเคลมน้องสาวเพื่อน ดีเท่าไหนที่เธอไม่ได้อ่อนต่อโลกอย่างที่เขาคิด พอเห็นแววชั่วเริ่มส่อเค้า เธอก็รีบโทรตามเพื่อนสาวสองคนให้มาช่วยได้ทันเวลาก่อนเรื่องร้ายจะเกิดขึ้น

รอดมือมารมาได้ โรลิตากลับมาโวยวายเหวี่ยงใส่พี่ชายทั้งน้ำตา คนที่เคยมั่นใจทุกอย่างว่าสิ่งที่ตัวเองทำถูกต้องเสมอถึงกับพูดอะไรไม่ออก ยอมให้น้องสาวต่อว่าโดยไม่พูดอะไรสักคำนอกจากคำว่าขอโทษ

โรมคิดว่าเธอไม่รู้เรื่องที่เขาหายไปทั้งคืนแล้วกลับมาพร้อมรอยช้ำบนหลังมือทั้งสองข้าง แน่نونว่าเธอไม่ยอมให้พี่ชายต้องลงมือ

ทำร้ายใคร แต่ก็อดสะใจไม่ได้ที่นายนั้นได้รับบทลงโทษเสียบ้าง โรลิตายังไม่แสบดีพอจะยกโทษให้ใคร และก็ไม่ใช่จนกระทั่งถึงตอนนี้ด้วย

"หลีกทางด้วยค่ะ"

เธอพยายามเบี่ยงตัวหนีเมื่ออีกฝ่ายขยับเข้ามาใกล้ ยิ่งหลีกยิ่งเลียง กลับเหมือนยิ่งยั่วให้อีกฝ่ายได้ใจ แถมชั้นหนังสือเกี่ยวกับการออกแบบ และตกแต่งของร้านนี้ยังอยู่ในมุมอับยากแก่การเดินสวนออกไปได้สะดวก

"อะไร ไม่เจอกันตั้งนาน จะไม่พูดจาหักทลายกันสักคำเลยเหรอ"

"ແໝໝໍ້ ມີອາໄສຈະພູດກັບຄຸນ"

"หวงตัวไม่เลิกนะเรา ป่านนี้ยังไม่มีแฟนละมั้งเนี่ย"

ด้วยความหมั่นไส้ป็นริงเกียดและอยากเหยียบให้จมดิน เธอจึงบอกกลับไปว่า "ແໝໝໍ້ ກຳລັງຮອຟແໝໝໍ້ ແລະນິສັຍເຂົາກໍໄດ້ຕ່າງຈາກຟີຣ໌ມນັກ ຖ້າຄຸນໄມ່ອາໄສເຕືອດຣື່ອນ ກໍ່ຫລົບໄປດີກວ່າຈະ"

"น่ากลัวจริง คำโกหกเนี่ย" ทศนัยตอบด้วยน้ำเสียงกึ่งขบขัน

"ແໝໝໍ້ ໄດ້ໂກຫກ"

"งั้น...ถ้าพี่จะรอเจอก็คงไม่เป็นไรสินะ"

ดวงตาสีน้ำตาลมีแววอีกอัก เธอเล็งมองไปทางอื่นเพื่อซ่อนพิรุณ โรลิตากวาดมองไปรอบร้านเพื่อหาทางออก

เสียงหนึ่งดังมาจากทางด้านหลัง ทศนัยเห็นเขาก่อนเพราะยืนอยู่ด้านตรงข้ามกับเธอ คนที่ดูมึนออกมึนใจอยู่เมื่อครู่ดูจะผละไปเล็กน้อย

"ຮອຟໝນານມ້ຍ"

เจ้าของเสียงเป็นใครโรลิตาไม่รู้ รู้แต่เพียงว่าตอนนี้เขาคืออัศวินขี่ม้าขาวสวมสูทอาร์มานี่เข้ามาช่วยเธอจากอันตรายระจอกตรงหน้า

"ໝມ້ວແຕ່ວນຫາທີ່ຈອດຣຄອູ່ ຂອໂຫະນະຮັບ"

น้ำเสียงของผู้ชายคนนั้นสุภาพแต่ไม่ห่างเหิน รวมถึงมือที่เอื้อม

มาแตะข้อศอกก็ไม่จาบจ้วง เพียงแค่แสดงนัยความเป็นเจ้าของให้ผู้ชายอีกคนได้เห็น โรลิตาเงยหน้ามองร่างสูงใหญ่ ไหล่หนา ไบหน้าคมคร้ามสะอาดสะอ้าน จมูกโด่งเป็นสันรับกับดวงตาวาววรีสีดำสนิทริมฝีปากบางได้รูปนั้นนำมองมากขึ้นตอนหันมาถามเธออีกครั้ง

"ไม่โกรธใช่ไหม"

ต่อให้เป็นเรื่องจริง เธอก็คงโกรธเขาไม่ลง

โรลิตาส่ายหน้าแทนคำตอบ ชายหนุ่มแสดงอาการโล่งใจด้วยรอยยิ้มที่ทำเอาคนมองอดยิ้มตามไม่ได้

เขาปรายตามองไปทางทัศนัยเวบหนึ่ง "เพื่อนหรือครับ"

บางอย่างในแวตาคู่นั้นทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยและพร้อมให้ความไว้วางใจ

"แค่คนเคยรู้จักค่ะ"

'คนเคยรู้จัก' ยังคงสงสัย แต่เธอไม่ปล่อยให้โอกาสให้เขาได้คิดนาน โรลิตาอาศัยจังหวะที่ทัศนัยกำลังไม่แน่ใจบอกเขาด้วยน้ำเสียงเรียบเย็น

"ขอตัวก่อนนะคะ"

"เดี๋ยวลี จะไม่แนะนำให้ผู้รู้จักแฟนหน่อยเหรอ"

ผู้ชายใจดีที่เข้ามาสวมรอยช่วยเธอพอจะอ่านท่าทางไม่อยากเป็นมิตรของโรลิตาออก จึงล้วงกระเป๋าในด้านในของชุดสูท หยิบนามบัตรยื่นให้ทัศนัย

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ คุณ..."

"ทัศนัย" ฝ่ายนั้นตอบไม่เต็มเสียงนักหลังจากมองนามบัตรในมือตัวเอง หญิงสาวเดาว่าหน้าที่การงานบนนามบัตรใบนั้นคงข่มขั้วเธอได้ไม่น้อย ยิ่งทำให้โรลิตายิ้มได้มากขึ้น

"ครับคุณทัศนัย ผมคงต้องเสียมารยาทเพราะพวกเรามีนัดทานอาหารต่อ" ท้ายประโยคหันมาพูดกับเธอว่า "ผมจองร้านที่คุณชอบเอาไว้ด้วย แก้วที่มาส้า"

เขาก็้มลงมาบอกเธอใกล้จนได้กลิ่นโคโลญหอมจางๆ ติดปลายจมูก โรลิตาพยักหน้ารับ รู้สึกถึงความร้อนที่แผ่ไปทั่วใบหน้า หญิงสาวก้มเปลี่ยนความประหม่าด้วยการหันไปบอกลาทัศนัยอีกครั้ง คราวนี้ไม่รอให้อีกฝ่ายทักท้วง เธอเดินนำผู้ชายคนนั้นออกมาจากร้านในทันทีที่พูดจบ รอจนแน่ใจว่าพ้นจากสายตาของทัศนัยแล้วจึงเอ่ยปากขอบคุณเขา

"ขอบคุณมากนะคะ คุณช่วยฉันไว้จริงๆ"

"ไม่เป็นไรครับ" ชายหนุ่มปลดมือจากข้อศอกของเธออย่างสุภาพตอบอย่างไม่เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่

"ว่าแต่...ทำไมคุณถึงรู้ว่าฉัน..."

"ครับ?" เขาก็้มตัวลงมาเล็กน้อย ราวกับต้องการให้ความสำคัญกับคำถามนั้นเป็นพิเศษ กิริยาเล็กๆ น้อยๆ ทำให้ผู้ชายตรงหน้านามองยิ่งขึ้น

"ทำไมคุณถึง..."

เธอกำลังเลือกหาคำ แต่เหมือนเขาจะรู้จึงชิงพูดก่อน

"รู้ว่าคุณต้องการความช่วยเหลือ"

"ค่ะ"

"ผมได้ยินพวกคุณคุยกัน ดูจากท่าทางแล้วคุณคงไม่ค่อยอยากยุ่งกับเขาสักเท่าไร"

"มากถึงมากที่สุดเชียวค่ะ" น่าแปลก ทั้งที่เพิ่งรู้จักกัน แต่เธอกลับอ่านสายตาแทนคำถามคู่กันได้จึงรีบบอกว่า "ไม่ใช่ค่ะ เขาไม่ได้เป็นอะไรกับฉัน อันที่จริง...เรื่องมันยาวนานค่ะ เขาเป็นว่าขอบคุณมากนะคะที่ช่วยฉันไว้"

"ด้วยความยินดีครับ"

โรลิตาหยุดคิดอยู่อึดใจ อดอยากรู้ไม่ได้

"แล้ว...คุณไม่คิดว่าฉันจะรอใครอยู่จริงๆ หรือค่ะ"

ผู้ชายตรงหน้ายิ้มให้ทั้งปากทั้งตา ยิ้มชนิดที่เรียกว่าถ้าสนิทกัน เธอคงจะเขย่งตัวขึ้นบีบจมูกเขาเล่นเพราะรอยยิ้มนั้นน่ารักเหลือเกิน

"ผมแค่หวังว่าจะไม่"

ทำไมสองสามวันนี้เธอถึงได้โชคติดนัก เจอแต่หนุ่มหน้าตาดี จิตใจดี แถมยิ้มสวยเหมือนกันเสียด้วย นี่ถ้าพวกเพื่อนของเธอรู้จักกรีดตาย หรือถ้าพี่โรมรู้คงเปลี่ยนจากติดตั้งจีพีเอสบนมือถือมาไว้บนตัวของเธอแทนแน่นอน

หญิงสาวมองซ้ายมองขวา ก้มดูนาฬิกาข้อมือแก๊ง

"รีบไปไหนมั๊ยครับ"

"คะ?" เธอเงยหน้าขึ้นมาสบตาอีกฝ่าย "ไม่ ไม่คะ"

"ผมจองโตะเอาไว้อย่างที่บอกคุณคนนั้น ถ้าคุณไม่รีบไปไหนเราน่าจะ..."

เสียงหวอดังมาจากในกระเป๋าถือของโรลิตา มือบางคว้ากระเป๋าหมับ รีบออกปากขอโทษ ก่อนล้วงหาต้นเหตุของเสียงขึ้นมากดรับสาย มีเพียงคนเดียวที่เธอตั้งเสียงเรียกเข้าแปลกประหลาดแยกจากบุคคลอื่น เสียงไซเรนเตือนราวกับโลกกำลังจะวินาศ

"ว่าไงคะพี่โรม"

"มีเพื่อนมาหา" โรมบอกเสียงห้วน

"ใครหรือคะ"

"ยัยอุ้มนะสิ" น้ำเสียงของพี่ชายหงุดหงิดยิ่งกว่าเดิม "มาถึงก็พูดไม่หยุด พูดน้ำไหลไฟดับ ขนาดบอกว่าไม่รู้เหนมจะกลับบ้านก็โหมงยังบอกหน้าตาเฉยว่า ไม่เกินสองทุ่มหรอกคะ อุ้มรู้ว่าเดี๋ยวพี่โรมก็โทรตาม"

ประโยคหลังตัดเสียงสูงเลียนแบบเจ้าตัวได้เหมือนเปียบจนโรลิตาอดหัวเราะออกมาไม่ได้

"ก็แล้วมันจริงมั๊ยล่ะคะ"

"เออน่า รีบกลับมาแล้วกัน อย่ามัวแต่เดินเล่นในห้าง"

"นี่ พี่โรมเช็กโทรศัพท์แทนมอีกแล้วหรือคะ"

หญิงสาวเบ้าปาก ไม่ปลื้มเทคโนโลยีขึ้นมาก็ตอนนี้ เธอเหมือน
อีกหลายๆ คนที่มีสมาร์ตโฟนเพื่อความสะดวกสบายในการสื่อสาร แต่
ใครจะคิดว่าพี่ชายเธอจะฉลาดกว่านั้น โรมซื้อโทรศัพท์ยี่ห้อดังให้พ่อ
และโรลิตาคนละครื่องพร้อมติดตั้งแอปพลิเคชันสำหรับติดตามตัว
ไว้เป็นที่เรียบร้อย โดยให้เหตุผลอย่างน่าหมั่นไส้ว่า...

'เพื่อความปลอดภัยของพ่อกับยายแทนม และความสบายใจของ
ผมครับ'

แน่นอนว่ารุจน์ บิดาของเธอต้องเห็นดีเห็นงามอย่างคนห่วงลูกสาว
ด้วยอยู่แล้ว แต่ตงิดๆ ตรงที่เครื่องของตนก็มีเหมือนกัน

'ทำไมเครื่องพ่อก็ต้องมีด้วยนายโรม พ่อไม่ใช่เด็กๆ อย่างยายแทนม
นะ'

'เมื่อพ่อไปเที่ยวว่างแล้วจุกละหุกเกิดอะไรขึ้นมา ผมจะได้ไป
ช่วยทันไงครับ' โรมบอกพร้อมรอยยิ้มยียวน

'ไอ้เนี่ย! ฉันไม่เคยเที่ยวเว้ย' คนเป็นพ่อโวยเสียงดัง แทบจะเอา
โทรศัพท์ขว้างหัวลูกชาย 'บ๊ิดเด็ยวตีหัวแตก'

โรมยกมือยกไม้ หลบเป็นพัลวัน แต่ยังคงตอบด้วยเสียงกั้ว
หัวเราะ

'ล้อเล่นนะพ่อ แหม แค่นี้ถึงกับกินปูน...เอ๊ย ไม่ใช่ แค่นี้อย่า
โมโหสิครับ'

'อย่าไปพูดจาแบบนี้ให้คุณวรรณเขาได้ยินเชียวละ' คนเป็นพ่อ
ไม่วยกำชับ

'กลัวคุณวรรณไม่แต่งด้วยหรือคะ' โรลิตาในตอนนั้นได้ที่แซว
ตามพี่ชาย

'กลัวความแตกมากกว่า' โรมหันไปบอกน้องสาว

พอลูกชายยังเล่นไม่เลิกแถมหัวเราะชอบใจที่สามารถแก้มคนแก่ คิดจะมีความรักอีกหนได้ รุจน์จึงจัดการถวายโทรศัพท์เครื่องใหม่ใส่ กบาลลูกชายเอาฤกษ์เอาชัยก่อนใช้งาน หากสรุปสุดท้ายทั้งสามเครื่อง ก็ต้องมีแอปพลิเคชันติดตามตัวกันครบถ้วนทุกคนอยู่ดี ไม่มีใคร คลาดสายตาใครไปได้

"รีบกลับเลยนะเรา อย่าเถลไถล พี่ชี้เกี้ยวพังยัยอุ้มจนหูแฉะ"

"แต่ว่า..." ไม่ทันที่เธอจะได้ท้วงติง ฝ่ายนั้นก็วางสายไปเสียก่อน โรสิตาหันไปมองร่างสูง ฉีกยิ้มแห้งๆ ให้เขา

"คือว่า..."

"ครับ ผมเข้าใจ"

ไม่ เธอไม่ยอมให้เขาเข้าใจ ความคิดบ้าๆ เพื่อเจอของโรสิตาก็ คือเธออยากให้เขาโมโหแล้วบังคับพาตัวเธอไปที่ไหนก็ได้เหมือนกับ พระเอกจอมโหดในละคร ซึ่งเป็นความคิดที่ไร้สาระและตลกที่สุด แน่หนอนว่าเรื่องนี้ไม่มีทางเกิดขึ้น นอกจากพี่ชายเธอจะเคยไปหลอก น้องสาวเขาให้เสียผู้เสียคน จนเขาต้องกลับมาแก้แค้นเอา กับเธอ

โรสิตาหยุดความคิดตัวเองก่อนจะได้ละครทั้งเรื่องในหัว บอก เขาด้วยความเสียดายว่า "ขอโทษด้วยนะคะ"

"ไม่มีอะไรให้ต้องขอโทษนะครับ"

"ถ้าอย่างนั้น..." โรสิตากลับใจบอกลาเขา ทั้งเสียดาย ทั้งรู้สึกผิด "ฉันไปก่อนนะคะ ขอขอบคุณคุณอีกครั้งจริงๆ"

"เปลี่ยนคำขอบคุณเป็นอย่างอื่นได้มั๊ยครับ"

คิวบางเล็กสูง ประหลาดใจเมื่อผู้ชายท่าทางสุภาพตรงหน้าตรงไป ตรงมากกว่าที่เห็น

"ฉันนึกว่าฮีโร่ช่วยเหลือคนโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนเสียอีกค่ะ"

"ใครบอกครับ พวกเขาหวัง แต่ไม่พูดออกมาต่างหาก"

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)